திருக்கேதீஸ்வர அறிக்கை

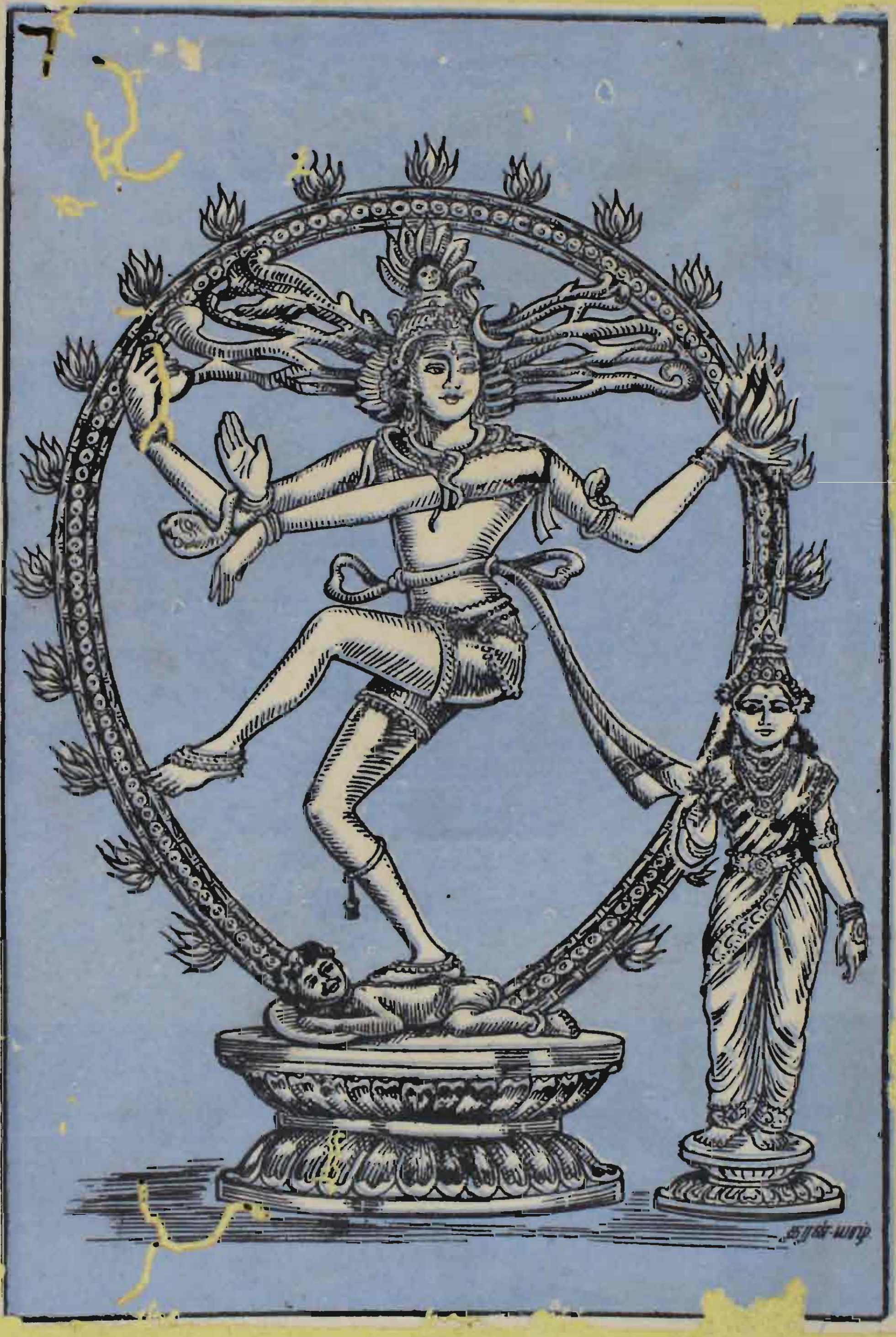

CONTENTS

பொருளடக்கம்

—//—

Page

Editorial Note — முகவுரை — 1—8

Thiruketheeswaram — 9
The Story of an ancient Siva Temple
Kanthiah Vaithianathan

Mr. P. Coomaraswamy's Letter of 1893 — 15

ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் கூற்று — 21

திருக்கேதீஸ்வரம் — 27
புராதன சிவாலயத்தின் வரலாறு
கந்தையா வைத்தியநாதன்

தேவார காலங்கண்ட மாதோட்ட வளநாடு — 30

இந்துசாதன வெளியீடுகள் — 35

ஸ்ரீமான் த. கைலாசபிள்ளை அவர்கள் முகவுரை — 36

திருக்கேதீச்சர மகிமை — 39

தேவாரம் — திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள் — 43

தேவாரம் — சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் — 47

Jambukola (Kankesanturai) and Mahatittha (Mantota) — B. J. Perera — 53

Excavations at Thiruketheeswaram — 59
S. Sanmuganathan

முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் — குல. சபாநாதன் — 61

Mantota in Early History & Literature — 67
C. Rasanayagam

P. T. O. (மறுபக்கம் பார்க்க)

வேறும் பொன் மொழிகள்

	Page
சைவ நீதி	2
தொண்டர் பெருமை	8B
அப்பர் சுவாமிகள் திருத்தாண்டகத்தில் திருக்கேதீச்சரம்	34
திருத்தொண்டர் புராணத்தில் திருக்கேதீச்சரம்	37
மணிவாசகரின் திருவாசகத்தில் திருக்கேதீச்சரம்	42

படங்கள்

ஈஸ்வர ஆலய Plate No. 4	5
இராசகோபுர வாசல் Plate No. 6	8A
ஆலயங்களின் நிலப் படம் Plate No. 2	17
பழைய ஆலயத்தைச் சுற்றியுள்ள புதுக்கட்டடங்கள் Photo	40
அம்பாள் ஆலயம் Plate No. 5	51

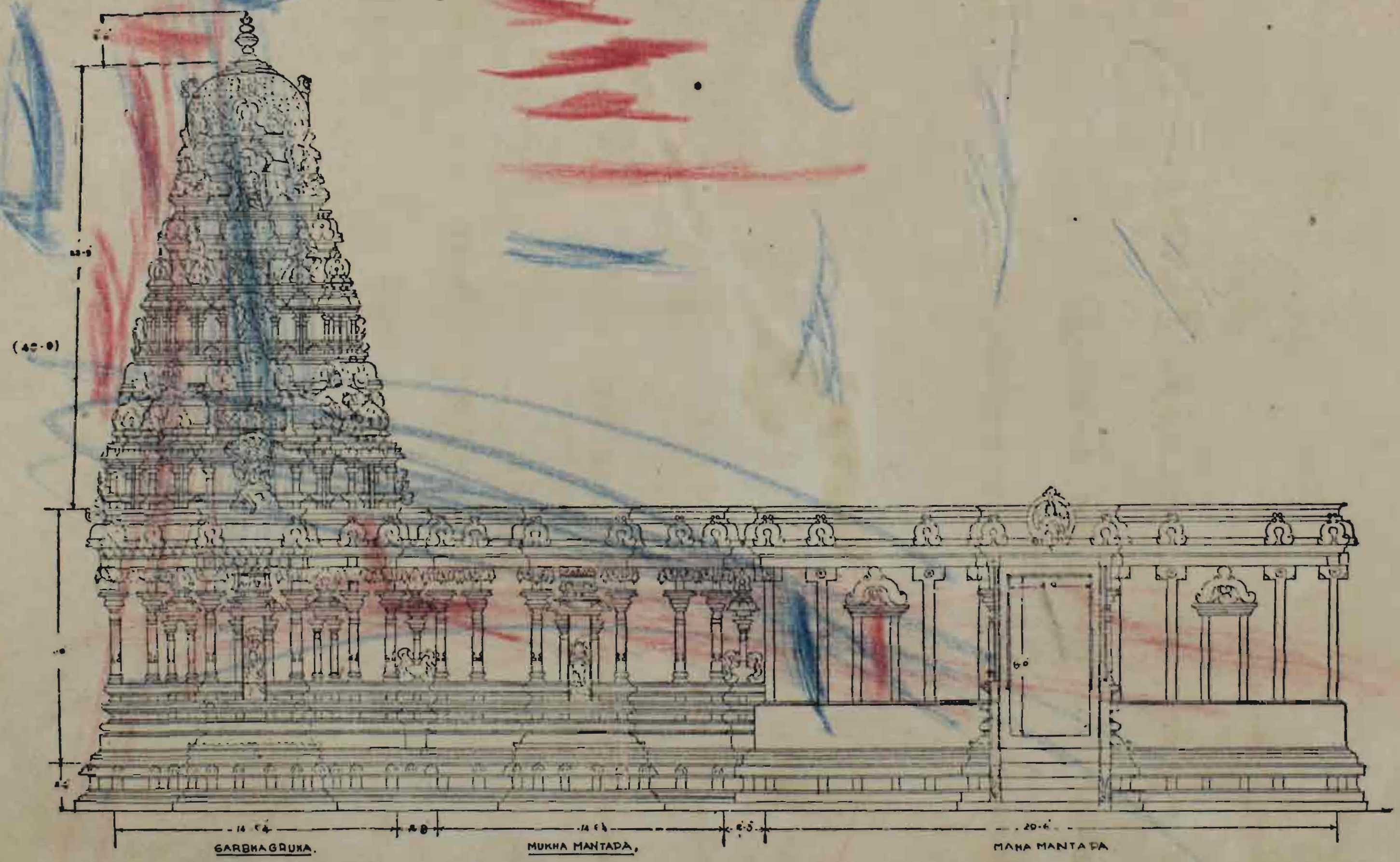

ESHVARA SHRINE - SIDE ELEVATION. SCALE - 1 INCH = [illegible]

SOUTH VIEW.

M SELLAKKANNU STHAPATI.
M VAIDHYANATHA STHAPATI.
CONSULTING & PRACTISING ARCHITECTS.
KARAIKUDI - S. INDIA.

INTRODUCTION

This is a humble effort to collect in one place and bring before the Hindu public and students of history and religion at large, as many as possible of the more important published religious articles and hymns, secular essays and other documents relating to Thiruketheeswaram Temple and the Mantota area in which the Temple is situated. In the present state of the absence of a critical scholarly analysis of archaeological, historical and traditional material available in Ceylon, it has been found desirable to leave on record everything practically in the form in which one has seen, read or heard about the subject. What has been recorded here is probably only a small portion of what there is. Nevertheless, it is hoped that the mass of mythological, traditional, archaeological and historical material that there is about this most ancient very highly venerated Temple of the Hindus will stimulate students of history and religion to get down to the job of sorting out the grain from the chaff.

To the pious Saivite, I can only say that I have approached every aspect of this subject with reverence and after much pious heart-searching. This is not an attempt at producing a Sthala Puranam. That will be a super-human task, particularly at the present age of critical inquiry. There is much in this little book to strengthen one's faith in the infinite Grace of Gouri Ambal Sametha Thiruketheeswaranathan and to make one stand in awe and reverence at the procession, through the ages, of mythology, tradition, travel stories, and historical faces, while God alone is. Who but HE could have been the ever-present willing witness behind the moving scene of the demolition more than once of the succession of Temples at this site and who but HE could have prompted and promoted again and again its rebuilding? The faith that cannot stand traveller's tales or historical facts may be blind faith and not founded on Realisation; such faith requires mending.

I make no apology for introducing some articles in English. I am only sorry that limitation of space and time has prevented the rendering in Tamil of all the English articles except the first which is in the nature of a bird's eye view of the whole scene. What is needed are two comprehensive volumes on Thiruketheeswaram, one in Tamil and the other in English. I pray that the present humble effort may be the fore-runner of those from abler hands.

" Koddil "
Thiruketheeswaram, April 10, 1957. K. Vaithianathan.

முகவுரை

" அவனன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது " எனும் பெரிய
ஆப்தர் மொழி ஒன்று கண்டால்
அறிவாவ தேதுசில அறியாமை எது இவை
அறிந்தார்கள் அறியார்கள் ஆர்?
மௌனமோடு இருந்ததார் என்போல் உடம்பெலாம்
வாயாய்ப் பிதற்றும் அவர் ஆர்?
மனதெனவும் ஒருமாயை எங்கே இருந்து வரும்?
வன்மையோடு இரக்கம் எங்கே?
புவனம் படைப்பது என்? கர்த்தவியம் எவ்விடம்?
பூத பேதங்கள் எவிடம்?
பொய் மெய் இதம் அகிதம் மேல் வரும் நன்மை தீமையொடு
பொறை பொருமையும் எவ்விடம்?
எவர் சிறியர்? எவர் பெரியர்? எவர் உறவர்? எவர் பகைஞர்?
யாதும் உனை அன்றி உண்டோ?
இகபரம் இரண்டினிலும் உயிரினுக்கு உயிராகி
எங்கும் நிறை கின்ற பொருளே!"

" நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே?"

பின்வரும் கட்டுரைகளில் கூறப்பட்டுள்ள அபிப்பிராயங்கள் அவற்றை எழுதியவர்களுடையதெனவே கொள்ளவேண்டும். குற்றங்களை விடுத்துக் குணங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுமாறு வேண்டுகிறேன்.

பிற்பகுதியில் காணப்படும் ஆங்கிலக் கட்டுரைகள் மூன்றையும் மற்றப் பதிப்பில் தமிழில் மொழிபெயர்க்கத் திருவருள் துணை புரிவாராக.

க. வைத்தியநாதன்.

" கொட்டில் "
திருக்கேதீச்சரம்,
துர்முகி ஸூ, பங்குனி 28.

PLATE No. 6

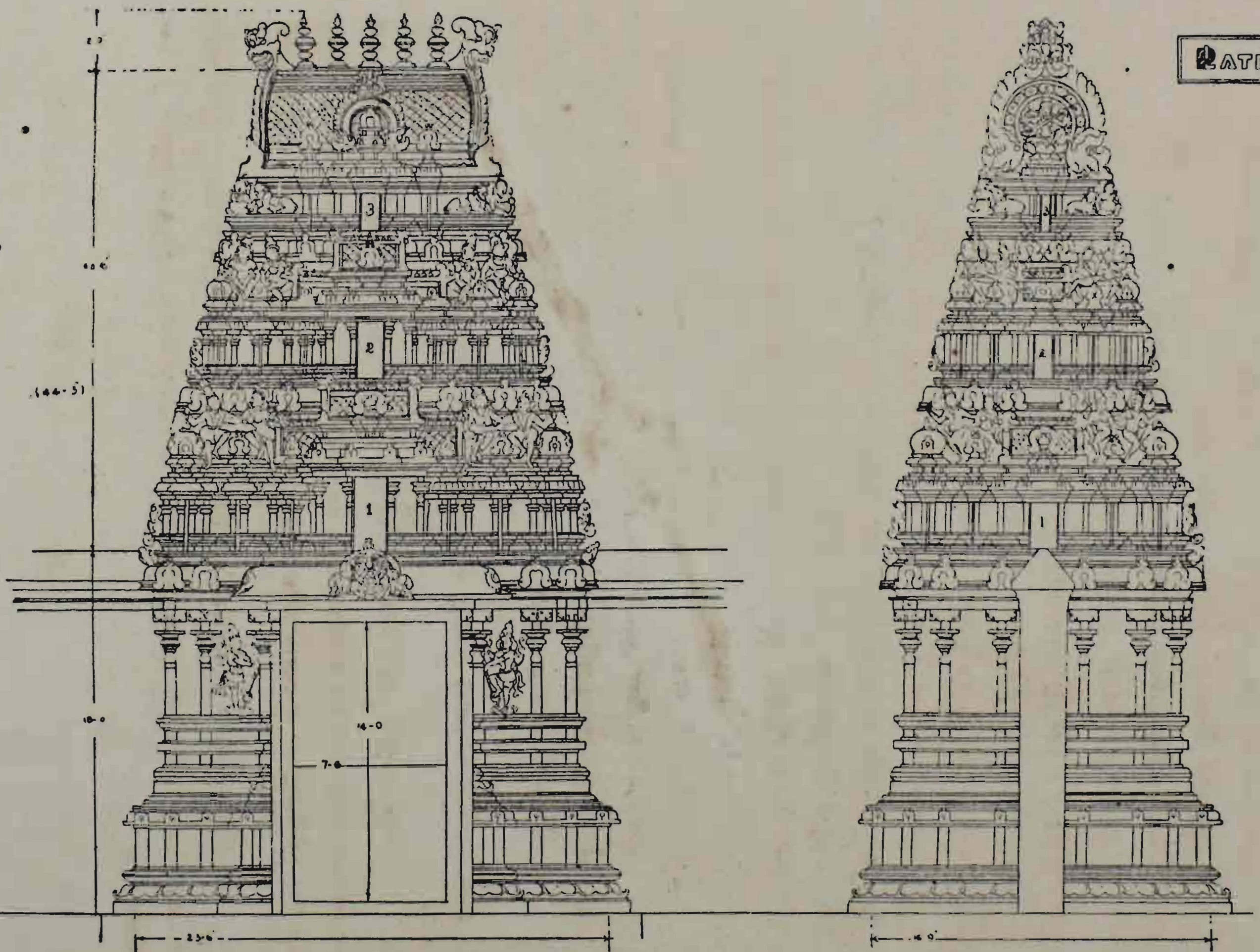

THREE STOREYED RAJA GOPURA
FRONT ELEVATION.

SCALE - 1 INCH - 3 FEET

THREE STOREYED RAJA GOPURA
SIDE ELEVATION.

N SELLAPPANNU STHAPATI.
M. VAIDHYANATHA STHAPATI,
CONSULTING & PRACTISING ARCHITECTS
KARAIKUDI – S. INDIA.

தொண்டர் பெருமை

" ஆரங் கண்டிகை ஆடையுங் கந்தையே
பாரம் ஈசன் பணியல தொன்றிலார்
ஈர அன்பினர் யாதுங் குறைவிலார்
வீரம் என்னுல் விளம்புந் தகையதோ? "

(சேக்கிழார்)

வீரம் எத்தகையதென்பதை அப்பர் சுவாமிகள் சொல்லக் கேட்டுத் தெளிக :

" வானந் துளங்கிலென் மண்கம்ப மாகிலென் மால்வரையும்
தானந் துளங்கித் தலைதடுமாறிலென் தண்கடலும்
மீனம் படிலென் விரிசுடர் வீழிலென் வேலைநஞ்சுண்(டு)
ஊன மொன்றில்லா ஒருவனுக் காட்பட்ட உத்தமர்க்கே "

(அப்பர்)

காரணம்? தொண்டர்களுக்கு யார் எத்தீமைகள் செய்யினும் அவற்ருல், அவர்களுக்கு " இன்பமே யெந்நாளுந் துன்பமில்லை":

" மாசில் வீணையு மாலை மதியமும்
வீசு தென்றலும் வீங்கிள வேனிலும்
மூசு வண்டறை பொய்கையும் போன்றதே
ஈசன் எந்தை யிணையடி நீழலே "

(அப்பர்)

ஆகவே, கேதீச்சரத்தின் பெருமையும் தொண்டர் பெருமையே.

" தொண்டர் நாள்தொறுந் துதிசெய அருள்செய்
கேதீச்சர மதுதானே "

(சம்பந்தர்)

THIRUKETHEESWARAM

THE STORY OF AN ANCIENT SIVA TEMPLE.

—//—

KANTHIAH VAITHIANATHAN.

(Adapted from an article contributed to THE NEW LANKA, in October, 1954.)

The worship of Siva, as the Supreme, the Absolute, is the oldest and most wide-spread of all religions of antiquity. Tradition claims it to be as old as creation itself. Centuries before Himalayas rose and became the symbol of spiritual tradition, Siva cult was prevalent all over the vast Indo-African-Polynesian continent of which our little Ceylon formed also a part. Archaeological discoveries by Sir John Marshall in the Indus valley and George Febrei and others in Malta, Madagascar and Crete, seem to indicate that nearly ten thousand years ago Siva was worshipped as Maha Deva—the great God—a form of proto-Saivaism. The seals found at Mohenja-Daro also depict the God as a deity with three faces—the Trinity ideal—possibly a version of Brahma, Vishnu and Siva of later date. The Trimugha (three-faced) Siva of 3,000 B. C., is of as much interest as the single - faced deity of the earlier seals.

According to the Puranas there were 1,008 Siva temples in the Northern regions beyond Himalayas, 1,008 between Himalayas and Cape Comorin and 1,008 in the continent South of Cape Comorin. Ceylon is only a dot in the vast third area.

Thiruketheeswaram, in the village of Mantota is one of the two most sacred pre - historic temples in Ceylon which have been referred to in Sanskrit Classical Literature and received laudatory hymns from Saiva Saints. The other is Koneswara (Trincomalee). They are reputed as Dakshana (Southern) Kailas, as counterpart of Northern Kailas, which is in the Himalayas.

Ravana, the King of Lanka, was a devotee of Koneswara and his father - in - law Mayan, is said to have built the ancient temple at

Thiruketheeswaram. Rama, who built the Sivan temple at Rameshwaram, on his way back to Ayodhya from Lanka, is reputed to have worshipped Lord Siva at Thiruketheeswaram as well. According to tradition, Arjuna, the hero of Mahabaratha war and the kinsman and disciple of Lord Krishna, also visited Thiruketheeswaram in the course of his pilgrimage to the South. It is said that it was during those travels that he met the Naga Princess, Alli Arasani, who ruled over the region adjoining Mantota. Some ruins on the mainland North of Mannar Island are to-day pointed out as the forts of Alli.

According to Buddhist literature, the place was known as Mahatittha from third century B. C. If, as claimed by certain scholars in accord with tradition, Rama, Agastyar and Arjuna crossed over to Lanka through this harbour at Mantota, it may be surmised that Prince Vijaya too and his party came by the same route. If so, the Sivan Temple at which Upatissa, the Brahmin priest, who accompanied Vijaya, is said to have performed Poojah cannot be any other shrine than Thiruketheeswaram itself. The Yalppana Vaipava Malai, a record of historical traditions prepared by Mailvagana Pulavar, a Jaffna poet, for the Dutch Governor of Jaffna in 1736, states:

> " Prince Vijaya, soon after he landed on the shores of Ceylon in the sixth century B. C. caused to be rebuilt the Temple of Thiruketheeswaram, which had long been in ruins. "

In the mediaeval period, the Pandian Kings were devoted to Lord Ketheeswara and improvements to His Temple had been effected by them in the sixth century A.D., by which time the sea-port, Maha Thuvadda (Matota) had become Mantota.

The next important reference to Thiruketheeswaram is in the hymns of the Saiva Saints, Thirugnanasambanthamoorthy Nayanar and Sundaramoorthy Nayanar, who lived in the seventh and nineth centuries respectively. Mantota is described in those hymns in great detail, as a fertile and flourishing land. The shrine itself is praised as one that bestowed on the worshippers liberation from Karmic Law and the enjoyment of supreme wisdom and bliss. The following gives an idea of the characteristics of the sea and landscape of that period:

The waves of the sea adjoining the temple reached the skies and its roar vied with the festival drums and suppressed

all other sounds of the thickly populated country-side, implying that at that time ocean-going vessels could have passed through the creek between Mannar Island and the mainland, which has since become much silted up, and more so during British times owing to two obstructions recently built, namely, the causeway for the road and the railway track. The harbour itself was a safe refuge for many ships from various countries which crowded into it at any one time. The city of Mantota was rich with gold, pearls and precious stones. In its groves of coconut, mango, arecanut and plantain the density of trees was so great that monkeys sported from branch to branch and flocks of peacocks danced in their cool shade. The scent from the flowers of the well laid gardens oppressed the air and the hum of swarms of bees which kept on flitting from flower to flower, shrub to shrub, competed with the strains of music emanating from the homes of citizens.

This prosperity is in keeping with the description in Raja Ratna Kara of the suzerainty of the Tamils in what was then the most populated parts of Ceylon during the nineth and tenth centuries.

The next two centuries were periods of even greater progress and by 1,028 A.D., during the reign of Rajendra Chola, Mantota was a beautiful city of 10 square miles with broad roads, palatial buildings, etc. The Temple had seven Prakarams (circuits) and tall towers on all four sides of each circuit, as in the case of present temples at Madura or Srirangam. Besides vast paddy fields in the neighbouring areas, there was also sugar cane cultivation; and weaving industry flourished. Inscriptions in support of these statements are said to be extant.

Sixteenth to the Eighteenth centuries were the darkest periods in the history of Thiruketheeswaram. Besides ravages caused by nature and neglect, the Portuguese invaders destroyed the Temple and ravaged the city and, literally, carried away its stones. The Dutch saw to it that nothing happened here.

The first attempt to restore the Thiruketheeswarm Temple was made in 1872 by the great Hindu reformer, Sri La Sri Arumuga Navalar; but his efforts met with no immediate success on account of the apathy of the Saivites and the opposition from the Christians

of that period. Fourteen years after his death, his dream was fulfilled when the jungle land, in extent about 40 acres, was bought by the Saivites of Jaffna at an auction sale held at Jaffna Kachcheri on 13-12-1893 by Sir William Twynam, C.C.S., Government Agent, who has also left in his Administration Report some permanent record of the past glory of Thiruketheeswaram Temple.

An authentic record of the conditions of this ancient temple site immediately before any restoration work was commenced may be gleaned from a paper read by Mr. W. J. S. Boake, C.C.S., on November 7, 1887, entitled "Thiruketheeswaram, Mahatirtha Matoddam or Mantoddai" (See Royal Asiatic Society Journal, Volume No. 35)

> "Nothing remains above ground of this ancient city except a few fragments of sculptured figures, broken tiles, bricks and pieces of pottery. Its site is extremely overgrown by low dense jungle, the only large trees being a few tanaku and boabab. Indications may still be seen of the old streets, and there are two or three old wells. The foundations of a brick building, somewhere about the centre of the hill, on which I believe the greater part of the city stood, are pointed out as those of the palace; and the entrance of the temple is said to have been near the old well."

Mr. P. Ramanathan (later Sir Ponnambalam) who appears to have been present at the meeting, contradicted a part of this report and added an illuminating comment, particularly, on the Hindu aspect of the site. He also said that the sites of old buildings were not part of a secular city but were all appurtenances of the Temple and that the population of the area were office-bearers, devotees and workers of the Temple. One significant characteristic of the area which Mr. Boake and the earlier British observers overlooked was the presence of a double moat round the so-called "citadel", which, it is now clear, contained a sea water barrier outside and a fresh water protection (which was not accessible to any casual invader) inside, which must have formed a strong defence of the property of a rich Temple such as it was. Mr. Boake also stated :-

> "Inscriptions have been found in some stones, of which rubbings were furnished to the Society by Mr. E. M. Byrde, but they have been found so imperfect that it has not been possible to decipher them."

Recent archaeological excavations and inspections, particularly those by the late Mr. S. Sanmoganathan have, it is understood, led to the deciphering of some of these inscriptions.

In support of Sir P. Ramanathan's surmise that the ancient "citadel" within the two moats consisted purely of religious buildings, we now know many confirmatory facts. The appurtenances of the Temple overflowed even the limits of the "citadel". There are two villages about 2 miles away from the Temple; one is called Papamoddai, meaning the residence of Brahmin priests and the other, Maligaithiddal, the area for palaces. There is also a large and influential community of cultivators resident beyond these villages whose ancestors were artificers in metal working for the Temple.

The excavations in the neighbourhood of the Temple have confirmed the existence here of at least one ancient Temple - city of great eminence. There are indications here, as in all sites of such great antiquity, of the remains of such earlier cities beneath the foundations of the last which was destroyed in the middle ages.

The original site of the Temple, which had been razed to the ground, was traced in June, 1894 from the clue afforded by the old well on the Temple land. The Sivalingam which was in worship in pre-Portuguese period, a Nandi and a Ganesha image were discovered near the old foundations of what is believed to be the old Temple site. It was recorded in contemporary press that Mr. Pasupathy Chettiar of Jaffna, Honorary Treasurer of the Saivaparipalana Sabai, took Kurukkals, temple architects, masons and labourers from Jaffna to Thiruketheeswaram and spent eight months in the fever-infested jungle between January and August 1894 to conduct investigations and construct a small new Temple on the old site, most of which still survive.

The Naddukoddai chettiars both in Jaffna and in Colombo took an interest in this Temple from the beginning. Subseqently, the Temple itself came under the management of the Old and New Kathiresan Temples of Colombo. At present, it is under the management of a Panchayat of the Thiruketheeswaram Temple Restoration Society on which, by a rule of the Society, the two Colombo Temples will always have representation.

The present Shrines which were consecrated on 28th June, 1903, had gone into disrepair by the passage of time and were renovated (without any additions or structural improvements) in August 1952 at the instance of the Thiruketheeswaram Temple Restoration Society, which had its beginnings at a meeting of the Hindus in Colombo on October 19, 1948. This enables the poojas and worship to be continued un-interrupted, for the time being, in the central Shrines while the work of reconstruction goes on with the prakaram shrines, Thirumathil (inner boundary wall) and Rajagopuram—see ground Plan, Plate No. 2, and Rajagopuram Plan, Plate No. 6. The erection of new Eeshvara and Ambal shrines and their respective Artha Mandapams depicted in Plates 4 and 5 are due to be taken up shortly and constructed "entirely in dressed granite stones." When these are completed Phase I of the constructions will be over. Phase II of the constructions will comprise the Outer (or Vahana) Weedi with the outer boundary wall with the necessary gopurams on all four sides including one of seven tiers at the eastern entrance. In the Eastern Courtyard of the Outer Weedi there will be the 'Utsava Mandapam' (Vasantha Mandapam) and other attendant buildings. Outside the outer wall come the Ther (Car) Weedi, which will have a large open area in the east to accommodate a large concourse of devotees. The surrounding lands have been laid out with intersecting roads to provide for flower gardens, parks and groves, madams and chatirams, and residences for priests, devotees and temple servants. A Vedapadasalai (school for religious studies) and retreats for Rishis have also not been forgotten.

These plans, which have been prepared with the best advice available in South India and Ceylon of religious divines, Kurukkals and temple architects, may not amount to much when compared with the glories of the past, but by Grace of Gouri Ambal Sametha, Thiruketheeswaranathar, will present the most complete and beautiful Siva Temple in Ceylon.

Mr. P. COOMARASWAMY'S LETTER DATED 15TH NOVEMBER 1893, ADDRESSED TO S. NAGALINGAM Esq., JAFFNA.

Colombo 15th November 1893

My dear Mr. Nagalingam,

I had an interview with the Governor yesterday and urged strongly our claim for the Tirukkeditchchuram land. He says that during his regime no free grant should be made of lands to any religionists. He also said that the Roman Catholics had also urged their claims to this very land. He further said that he hoped that the Hindus would become the purchasers. It now remains for you to form a committee in Jaffna and collect subscriptions **at once,** so far as I am personally concerned I shall be glad to give my subscription. But I am afraid that you cannot expect any subscriptions from the Hindu residents in Colombo as there is already here your agent to collect subscriptions for your school.

At a meeting of the Sub Committee of the Legislative Council on the Budget, I brought for discussion the Jaffna Friend-in-need Society; after a great deal of trouble Sir Noel Walker at last agreed to consider one of my proposals viz: that the Society's accounts should be audited by the Auditor General.

I was privately informed by an official (and I shall thank you to keep this strictly private) that the Government are aware that the reforms required should be granted, but that so long as Mr. Twynam is at Jaffna, nothing could be done.

By the way, the Governor wished to know how the Markets Ordinance is working at Jaffna.

Yours truly,

P. COOMARASWAMY.

KEY TO PLATE No. 2.

STRUCTURES SHOWN ON THE PLAN.

1 Garbhagraha—Thiruketheeswaranather
2 Mukha (Artha) Mantapam
3 Maha Mantapam
4 Chandikeswarar Shrine
5 Ambal Shrine
6 Nirutha Mantapam
7 Nadarajar Shrine
8 Palliyarai
9 Nandi, Pelipeedam and Dhuvarasthampam
10 Store Room
11 Baga Salai
12 Pathigam Padiya Sambanthamoorthy Nayanar
13 63 Nayanmar
14 Ambal Sannathi South Entrance
15 Samayachariyarkal
16 Pathigam Padiya Sunderamoorthy Nayanar
17 Vinayakar Shrine
18 Somaskander Shrine
19 Maha Vishnu Shrine
20 Maha Lingam
21 Pancha Linga Shrine
22 Maha Lakshmi Shrine
23 Sri Subramaniyar Shrine
24 Alankara Mantapam Kuradu
25 Jewel Room (Strong Room)
26 Yaga Salai
27 Bhairava Shrine
28 Suriyan Kuradu
29 Three Storeyed Raja Gopuram
30 Santhiran

Note:- Structures on the second Prakaram not shown on Plate 2

PROPOSED TEMPLE IN TWO PRAKARAS FOR SRI GOURI AMBAL SAMETA TIRUKETHEESHVARANATH

TIRUKETHEESHVARAM CEYLON.

SCALE: 1 INCH — 10 FEET.

PLATE No 2

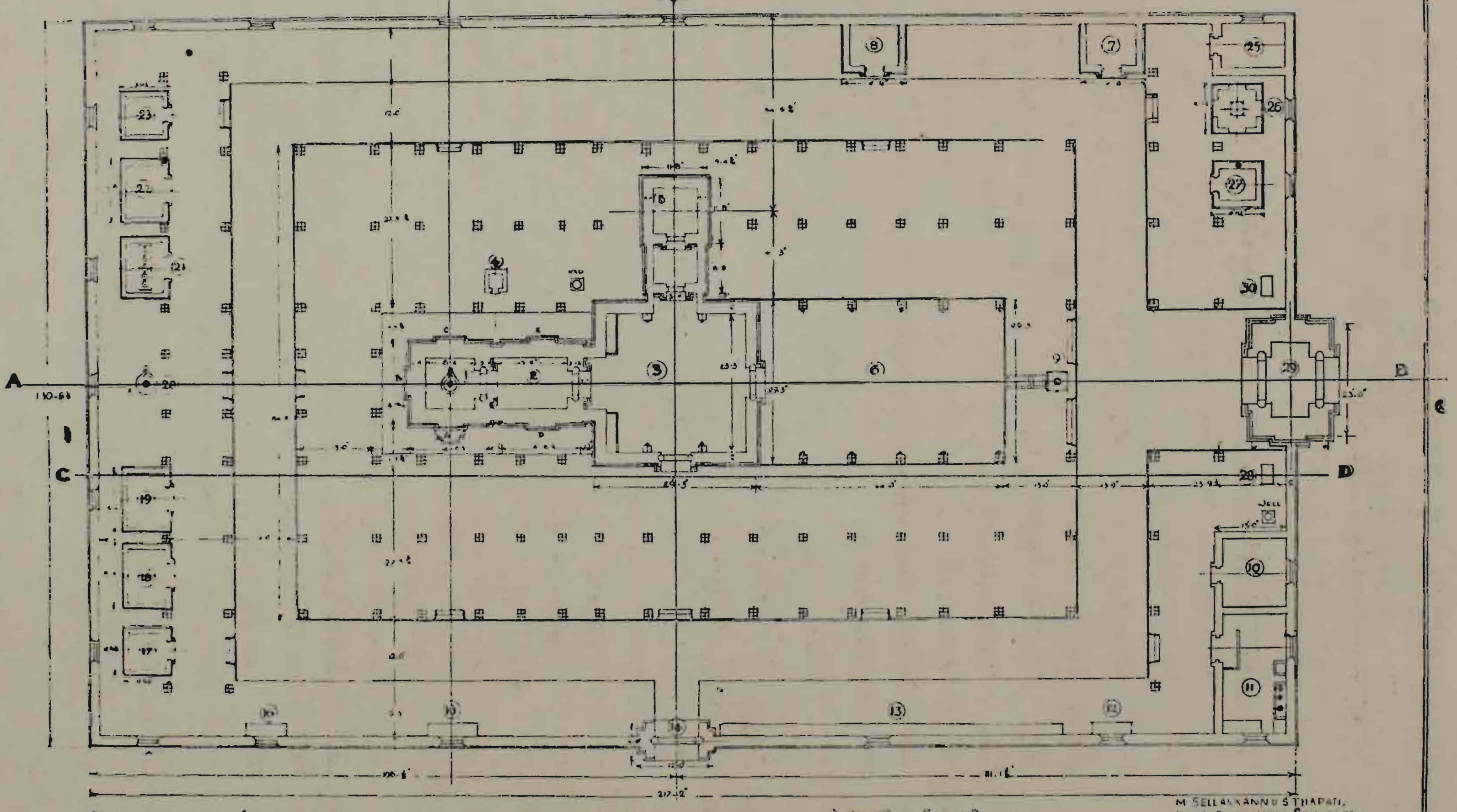

PLAN AT BASEMENT LEVEL (SHOWING THE DETAILS OF THE PROPOSED IMMEDIATE CONSTRUCTION)

M. SELLAKKANNU STHAPATI,
M. VAIDHYANATHA STHAPATI,
CONSULTING & PRACTISING ARCHITECTS
KARAIKUDI, S. INDIA

2ம் படத்திற்கு விளக்கம்

—//—

மாதிரிப் படத்தில் கட்டுமுறை காட்டப்பட்டுள்ளது.

1 திருக்கேதீச்சரநாதர்—கர்ப்பக்கிருகம்
2 முக மண்டபம்
3 மகாமண்டபம்
4 சண்டேசுரர் கோவில்
5 அம்பாள் கோவில்
6 நிருத்த மண்டபம்
7 நடராசர் சபை
8 பள்ளியறை
9 நந்தி, பலிபீடம் துவஜஸ்தம்பம்
10 களஞ்சியம்
11 பாகசாலை
12 திருப்பதிகம் பாடிய திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனர்
13 அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்
14 அம்பாள் சந்நிதி தெற்கு வாயில்
15 சமயாசாரியார்கள்
16 திருப்பதிகம் பாடிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனர்
17 விநாயகர் கோவில்
18 சோமாஸ்கந்தர் கோவில்
19 மகாவிஷ்ணு கோவில்
20 மகாலிங்கம்
21 பஞ்சலிங்க கோவில்
22 மகாலக்ஷ்மி கோவில்
23 ஸ்ரீ சுப்பிரமணியர் கோவில்
24 அலங்கார மண்டபம் குறடு
25 ஆபரணக் களஞ்சியம் (பாதுகாப்பறை)
26 யாகசாலை
27 வைரவர் கோவில்
28 சூரியன் குறடு
29 மூன்றடுக்கு இராசகோபுரம்
30 சந்திரன்

குறிப்பு :- 2ம் படத்தில் இரண்டாம் வீதியிலுள்ள கட்டட அமைப்புக் காட்டப்படவில்லை.

ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலரவர்கள்

"யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை" என்னும்
பிரசுரத்தில்

ஆங்கீரச ஸ்ரீ ஐப்பசி மீ (1872) எழுதி
வெளியிட்டது.

"தேவாரம் பெற்ற சிவஸ்தலங்களுள் இரண்டு இவ்விலங்கையில் உள்ளன. அவைகளுள் ஒன்ருகிய திருக்கோணமலைக்குச் சம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர் திருப்பதிகமொன்றிருக்கின்றது; மற்றென்ருகிய திருக்கேதீச்சுரத்துக்குத் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனுர் திருப்பதிகமொன்றுஞ் சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் திருப்பதிகமொன்றும் இருக்கின்றன. இத்திருக்கேதீச்சுரம் இவ்வடமாகாணத்தின்கணுள்ள மன்னுருக்கு அதிசமீபத்திலிருக்கின்ற மாதோட்டத்தினுள்ளது. இத் திருக்கேதீச்சுரம் அழிந்து காடாகக்கிடக்கின்றதே! புதிது புதிதாக இவ்விலங்கையில் எத்தனையோ கோயில்கள் கட்டப்படுகின்றனவே! நீங்கள் இந்த மகாஸ்தலத்தைச் சிறிதும் நினையாததென்னையோ! இவ்விலங்கையிலுள்ள விபூதிதாரிகள் எல்லாருஞ் சிறிது சிறிது உபகரிக்கினும் எத்துணைப் பெருந்தொகைப்பொருள் சேர்ந்துவிடும்! இதை நீங்கள் எல்லீருஞ் சிந்தித்து, இத்திருப்பணியை நிறைவேற்றுவீர்களாயின், அருட்கடலாகிய சிவபெருமான் உங்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்வர்."

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்கேதீஸ்வரம்

புராதன சிவாலயத்தின் வரலாறு

கந்தையா வைத்தியநாதன்

சிவவழிபாட்டின் தொன்மை

சிவனே சர்வ வல்லமை பொருந்திய முழு முதற் கடவுளாக வழிபடும் மார்க்கம் பழமைக்குப் பழமையானது. உலகம் எப்பொழுது தோன்றியதோ அப்பொழுதே சிவ வழிபாடும் தோன்றியதெனலாம். இமயமாமலையானது இந்துக்களின் புனித சின்னமாகத் திகழ்வதற்குப் பல நூற்றுண்டுகளுக்கு முன்னரே சிவ வழிபாடு பரத, ஆபிரிக்க, பொலினீசிய கண்டங்களிற் பரவியிருந்தது. இத்தகைய பரந்த நிலப் பரப்பில் நமது இலங்கைத்தீவும் ஒரு சிறு பகுதியாக விளங்கியது.

புதை பொருள் ஆராய்ச்சியாளரான சேர். ஜோன். மார்ஷல் (Sir John Marshall)அவர்கள்(சிந்துவெளி) இந்துநதிப் பள்ளத்தாக்கிலும், ஜோர்ஜ் பர்பிரே (George Fabrei) அவர்களும் ஏனையோரும் மோல்டா (Malta) மடகாஸ்கர் (Madagascar) கிரீட் (Crete) முதலிய இடங்களிலும் நடத்திய புதை பொருள் ஆராய்ச்சியின் விளைவாக, பதினுயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சிவன் முழு முதற் கடவுளாக, மகாதேவனுக வழிபட்டு வந்தமை புலனுகின்றது.

மொகஞ்சதரோ தரும் சான்று

" மொகஞ்சதரோவிலும், ஹரப்பாவிலும் களிமண்ணுற் செய்து சுடப்பெற்ற சிறிய வடிவங்களும், முத்திரைகளும், உலோகத் தகடுகளும், தாயித்துகளும் ஏராளமாகக் கிடைத்துள்ளன. ஒரு முத்திரையில் மூன்று முகங்களைக் கொண்ட மனித உருவம் ஒன்று, கால்களை மடக்கி இரு குதிக்கால்களும் ஒன்று சேர்ந்து காற் பெருவிரல்கள் கீழ் நோக்கி உள்ளவாறு ஆசனமிட்டு யோகத்தில் (யோகாசனம்) அமர்ந்திருப்பதுபோலக் காணப்படுகின்றது. மார்பில் முக்கோண வடிவப் பதக்கங்கள் காணப்படுகின்றன. கைகள் நிறையக் கடகங்கள் பூட்டப்பட்டுள்ளன. இடுப்பில் இரட்டைப் பட்டையாக ஓர் அரைக்கச்சை காணப்படுகிறது. இவ்வுருவத்தின் வலப்புறம் யானை

யும், புலியும், இடப்புறம் எருதும், காண்டா மிருகமும் நிற்கின்றன. இருக்கையின் அடியில் இரண்டு மான்கள் இருக்கின்றன. * யோகியின் தலைமீது வளைந்த எருமைக் கொம்புகள் உள. நடுவில் தடித்த மலர்க்கொத்தோ, இலைக்கொத்தோ நிமிர்த்தி வைக்கப்பட்டுள்ளது. இது சிவனைக் குறிப்பது என்று சேர். ஜோன் மார்ஷல் கருதுகிறார். தலைமீதுள்ள கொம்புகளும், பூங்கொத்தும் பிற்காலத்தில் திரிசூலமாக மாறியிருத்தல் வேண்டும் என்று அறிஞர் அறைகின்றனர். யோகியை அடுத்து விலங்குகள் இருப்பது சிவன்—பசுபதி என்பதைக் குறிக்கின்றதன்றோ? மூன்று தலைகள் நன்கு தெரிவதால், பின்புறம் இரண்டு தலைகள் இருத்தல் கூடும் என்று கூறுகின்றனர். வேறு ஒரு சாரார் ' மூன்று தலைகளும் ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் என்னும் முத்தொழில்களைக் குறிப்பன ' என்பர். இதுபோன்ற முத்தலை உருவங்கள் ' ஆபு ' மலைக்கருகில் அழிந்துகிடக்கும் கோயில்களிலும், வட ஆற்காடு ஜில்லாவில் காவேரிப்பாக்கத்தை அடுத்த மேலைச் சேரியிலும், பெல்காம் கோட்டத்தில் உள்ள ' கோகாக் ' நீர்வீழ்ச்சிக்கருகிலும், உதயபுரி சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்த ' சித்தோர்கார் ' என்னும் இடத்திலும் காணப்பட்டன. எனவே சிவ வணக்கம் மிகமிகத் தொன்மைவாய்ந்ததென்பதற்கு மேற்கூறிய முத்திரையிற்காணப்படும் கடவுளுருவம் சான்று பகர்கின்றது. ஒருமுக மூர்த்திக்குள்ள சிறப்புப் போன்று, கி. மு. 3000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னதாகவே மும்முக மூர்த்தியும் சிறப்புடன் விளங்கியது.

இமயமலைக்கு வடபால் 1008 சிவாலயங்களும், இமயமலைக்கும் கன்னியாகுமரிக்கும் இடையில் 1008 சிவாலயங்களும், கன்னியாகுமரிக்குத் தென்பாலுள்ள கண்டத்தில் 1008 சிவாலயங்களும் இருந்தனவாகப் புராணங்கள் குறிப்பிடுகின்றன. குமரிக்குத் தென்பாலுள்ள கண்டத்தில் ஒரு சிறு புள்ளிபோல அமைந்திருப்பது நமது இலங்கை நாடு.

இலங்கையின் புராதன ஆலயங்கள்

இலங்கையில் சரித்திரகாலத்துக்கு முற்பட்ட மிகவும் புராதனமான கோயில்கள் இருந்திருக்கின்றன. இவற்றுள் மன்னார்ப்பகுதியிலுள்ள மாதோட்டத்திலிருக்கும் திருக்கேதீச்சரமும், திருக்கோணமலையிலுள்ள கோணேசர் ஆலயமுமே இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை தென் கைலாசமாகப் பாராட்டப்படுகின்றன. சமயகுரவர் இவ்விருதலங்களுக்கும் திருப்பதிகம் பாடியருளியிருக்கின்றனர். எனவே இவை இரண்டுமே பாடல்பெற்ற தலங்கள் என்று அழைக்கப்படும் பெற்றிவாய்ந்தன.

---

* சிவபிரான் யானைத் தோலைப் போர்த்து, புலித்தோலை அரையிற் கட்டி, எருதை ஊர்தியாகக்கொண்டு, மானை ஏந்தியுள்ளார் என்பதனை ஈண்டு நோக்குக.

இரு பெருந் தலங்கள்

இலங்கையை அரசுபுரிந்த இராவணன், கோணேஸ்வரப் பெருமானை நாடோறும் வழிபட்டு வந்தான். இராவணனின் மாமனுகிய மயன் கட்டியதே திருக்கேதீச்சர ஆலயமாகும் எனச் சொல்லப்படுகிறது. இராமர், இராவணனைவென்று, அயோத்திக்கு மீளும் வழியில் திருக்கேதீச்சரப் பெருமானையும் வழிபட்டுச்சென்ருர் எனத் தக்ஷிண கைலாச புராணம் கூறுகின்றது. பஞ்ச பாண்டவர்களில் வில்வீரனை அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரையின்பொருட்டு இலங்காபுரியை அடைந்தபொழுது, திருக்கேதீச்சர ஆலயத்துக்குச்சென்று அங்கு எழுந்தருளியுள்ள திருக்கேதீச்சரப் பெருமானை வழிபட்டான் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இத் தீர்த்த யாத்திரையின்போது, மாதோட்டத்திற்கு அண்மையில் உள்ள ஊரிலிருந்து அரசுபுரிந்த அல்லி என்னும் நாககன்னிகையைச் சந்தித்து மணம் புரிந்தான் என்பது ஐதீகம். அல்லி ராணி இருந்து அரசுபுரிந்த கோட்டையின் அழிபாடுகளை, மன்னரிலுள்ள அரிப்புக் கடற்கரையிற் காணலாம் என்று இதற்கு ஆதாரமும் காட்டுவர் ஒரு சாரார்.

மகா தீர்த்தம்

பௌத்த இலக்கியங்களை நோக்குமிடத்து, இந்தத் தலம் கி. மு. மூன்ரும் நூற்ருண்டிலிருந்து 'மகா தீர்த்த' என்றழைக்கப்பட்டதென அறியக்கிடக்கின்றது. இது அக்காலத்தில் பெருந் துறையாக விளங்கியது. இராமர், அகத்தியர், அர்ச்சுனன் முதலியோர் இத்துறைமுகத்தின் வழியாகவே இலங்கையை அடைந்திருக்கவேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் முடிபு. எனவே இவர்களுக்குப் பின் இலங்கைக்கு வந்தடைந்த கலிங்க அரச குமாரன் விஜயனும், அவனுடைய தோழர்களும் மாதோட்டத் துறைமுகத்தில் இறங்கியிருத்தல் கூடும் எனக் கருத இடமுண்டு. அங்ஙனமாயின் விஜயனுடன் வந்த உபந்நீசன் என்னும் பிராமணன் பூசை செய்ததாகச் சொல்லப்படும் தலம் திருக்கேதீச்சரமாகவே யிருத்தல் வேண்டுமென்பது கூருதேயமையும்.

வைபவமாலையுடையார் கூற்று

பதினெட்டாம் நூற்ருண்டின் ஆரம்பத்தில் டச்சுக் கவர்னர் கேள் விப்படி யாழ்ப்பாணத்து மயில்வாகனப் புலவர் எழுதிய 'யாழ்ப்பாணவைபவமாலை' யெனும் நூலில் திருக்கேதீச்சரத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடுமிடத்து, "குடிகளை வசப்படுத்திக்கொள்ளும் நோக்கத்தினுல் விசயராசன் சமய வழிபாட்டைக் குறித்துச் சனங்களுக்கு இஷ்டங் கொடுத்திருந்துந் தன் சமயாசாரவொழுக்கத்தைத் தவருமற் காத்துக்கொண்டான். அரசாட்சியை ஆரம்பிக்க முன்னமே விசயராசன் தன் அரசாட்சிக்குப் பாதுகாப்பாக நாலு திக்கிலும் நாலு சிவாலயங்களை எழுப்பிக்கொண்டான். கீழ்த்திசைக்குத்

தம்பலகாமத்துக் கோணேசர் கோவிலை நிறுவி, மேற்றிசைக்கு மாதோட்டத்திற் பழுதுபட்டுக்கிடந்த திருக்கேதீச்சரச் சிவாலயத்தைப் புதுப்பித்து............ .....” எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பாண்டியர் பணி

பாண்டிய மன்னர்கள் கி. பி. ஆறும் நூற்றுண்டில் திருக்கேதீச்சர ஆலயத் திருப்பணி வேலைகள் செய்திருக்கின்றுர்கள். அக்காலத்தில் மகாதுவட்டா எனப் பெயர் வாய்ந்த துறைமுகம் மாதோட்டம் என மருவியது.

தேவாரப் பாடல்பெற்ற திருக்கேதீச்சரம்

ஏழாம் ஒன்பதாம் நூற்றுண்டுகளில் வாழ்ந்த திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் திருக்கேதீச்சரத்தைப்பற்றி திருப்பதிகம் பாடியருளினுர்கள். இப்பதிகங்களில் மாதோட்ட நன்னகரின் சீரும் சிறப்பும் விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

விருது குன்றமா மேருவி னுணர வாவன லெரியர்பாப்
பொருது மூவெயில் செற்றவன் பற்றிநின் றுறைபதி யெந்நாளும்
கருது கின்றவூர் கனைகடற் கடிகமழ் பொழிலணி மாதோட்டம்
கருத நின்றகே தீச்சரங் கைதொழக் கடுவினை யடையாவே

எனப் பாடியருளினுர்கள் திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள். “வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட” நன்னகரின் உன்னத நிலையினையும், அங்கே தமிழர் செறிந்து வாழ்ந்து தனியரசு நடாத்திய வரலாற்றினையும் நாம் ஓரளவு கற்பனைசெய்து பார்த்துப் பெருமிதங் கொள்வதற்கு உதவிபுரிவது இராஜரத்னுகரம் எனும் நூலாகும்.

[“தேவாரகாலங் கண்ட மாதோட்ட வளநாடு” என்னும் கட்டுரையினைப் பிறிதோரிடத்திற் காண்க.]

சோழர் கோயிற் பணி

இதற்குப்பின் உள்ள இரு நூற்றுண்டுகளிலும் பலவிதமான முன்னேற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. கி. பி. 1028ஆம் ஆண்டில் இராசேந்திர சோழ மன்னன் ஆட்சிக்காலத்தில் மாதோட்டம் மிகவும் அழகிய நகரமாகக் காட்சியளித்தது. பத்து சதுர மைல் விஸ்தீரணமுள்ள இந்நகரில் அமைந்த விசாலமான வீதிகளும், பிரமாண்டமான மாட மாளிகைகளும், கூட கோபுரங்களும் இந்நகருக்கு ஒரு தனியழகை யளித்தன. இன்று மதுரையும், ஸ்ரீரங்கமும் காட்சியளிப்பது போன்று அன்று திருக்கேதீச்சரமும் பொலிவுடன் காட்சியளித்தது. அங்கிருப்பதுபோன்று, திருக்கேதீச்சரமும் ஏழு பிரகாரங்களையும், ஒவ்வொரு பிரகாரத்தின் நான்கு பக்கங்களிலும் வானளாவிய கோபு

ரங்களையும் கொண்ட மாபெரும் கோயிலாகத் திகழ்ந்தது. மாதோட்ட நகரைச்சுற்றி செந்நெற் கழனிகளும், கரும்புத் தோட்டங்களும் பொலிந்து விளங்கின. நெய்தற்றெழில் மிகவும் உன்னத நிலையில் இருந்தது. இவற்றிற்குக் கல்வெட்டுகளே சான்று பகரும்.

இருள் செறிந்த காலம்

திருக்கேதீச்சர வரலாற்றில் பதினாறும் நூற்றாண்டு தொடக்கம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலத்தை இருள் சூழ்ந்த காலம் என்றே கூறலாம். காலக்கழிவின் இயல்பாலும், கவனயீனத்தாலும் ஏற்பட்ட அழிபாடுகளிலும் பார்க்க, போர்த்துக்கீசரும், டச்சுக்காரரும் செய்த அட்டூழியங்களோ ஏட்டிலடங்கா. இந்த அந்நியர்கள் திருக்கேதீச்சர ஆலயத்தைக் கொள்ளையடித்து, அது இருந்த இடமும் தெரியாது தரைமட்டமாக்கிவிட்டனர். இங்கிருந்த கற்களை எடுத்துச்சென்று மன்னாரிலுள்ள கோட்டையைக் கட்டினர் எனச் சொல்லப்படுகின்றது.

நாவலர் நற்றொண்டு

சைவமும் தமிழும் தழைக்க அவதரித்த **ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர்** அவர்கள் முதன் முதலாக 1872ஆம் ஆண்டில் தரைமட்டமாக்கப்பட்ட தலத்தை நினைந்து நினைந்து உருகி அத்தலத்தினை மீண்டும் அரசினரிடமிருந்து பெற்று ஓர் ஆலயம் அமைக்க முயன்றார்கள். கிறீஸ்தவர்களின் எதிர்ப்பினாலும், அக்காலத்தில் இருந்த சைவ நன்மக்கள் போதிய ஊக்கத்துடன் உதவியளியாததினாலும், நாவலரவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட பணி, அவர்காலத்தில் நிறைவேறாதுவிட்டமை அவருக்குப் பெருங் கவலையளித்தது. ‘யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை’ என்ற கட்டுரையில் சைவமக்களின்கவனத்தை ஈர்த்து, திருக்கேதீச்சரத்தின் நிலைமையைப்பற்றித் தமது மனக்கொதிப்பை இடித்துரைத்தார். **சேர். உவில்லியம் துவைனம்** (Sir William Twynam) எனும் வடமாகாண ஏசண்டர் அவர்களின் தலைமையில் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் 1893ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 13ம் திகதியன்று நடைபெற்ற பகிரங்க ஏல விற்பனையின்போது 40 ஏக்கர் காட்டுநிலம் 3000 ரூபாவுக்கு யாழ்ப்பாணச் சைவமக்களால் வாங்கப்பட்டது. இந்த அரசாங்க ஏசண்டர் தமது மாகாணநிர்வாக ஆண்டறிக்கையில் திருக்கேதீச்சரத்தின் பண்டைய சிறப்புக்களைப் பற்றியும் குறிப்பிட்டுள்ளார். எனவே **ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர்** அவர்களின் கனவு, அப்பெரியார் இவ்வுலக வாழ்வை நீத்து 14 ஆண்டுகளுக்குப்பின் நனவாயிற்று.

போக் என்பவர் செய்த ஆராய்ச்சி

புனருத்தாரண வேலை எதுவும் ஆரம்பமாவதற்கு முன்னர், புராதன ஆலயம் இருந்த இடம் எவ்வாறு காட்சியளித்தது என்பதைப் பற்றிய உண்மையான விபரங்களையறிந்துகொள்வதற்கு, திரு. டயுள்யு. ஜே. எஸ். போக் (W. J. S. Boake) என்ற கவண்மேந்து ஏசண்டர் ரோயல் ஆசியச் சங்கக் (கொழும்புக் கிளை) (Royal Asiatic Society, Colombo Branch) கூட்டமொன்றில் " திருக்கேதீச்சரம், மகா தீர்த்தம், மாதோட்டம் அல்லது மாதோட்டை " எனும் பொருள் பற்றி வாசித்த கட்டுரை பெரிதும் உதவியளிக்கின்றது. இக்கட்டுரை மேற்குறித்த சங்கத்தின் சஞ்சிகையின் 35ம் தொகுதியில் வெளிவந்துள்ளது. அக்கட்டுரையின் ஒரு பகுதியை ஈண்டு எடுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றேன்.

> " உடைந்துபோன சிற்ப வடிவங்கள், ஓடுகள், செங்கற் கட்டிகள், மட்பாண்டத் துண்டுகள் சிலவற்றைத் தவிர, புராதன நகரமாகிய கேதீச்சரத்தை நினைவூட்டுதற்குத் தரைமட்டத்துக்குமேல் எதுவுமே கிடையாது. இந்த இடம் முழுவதும் காடுமண்டிவிட்டது. சிற்சிறு பற்றைகள் மூடிவிட்டன. சில தணுக்கு மரங்களும், போபப் (Boabab) என்னும் ஓரின மரங்களும் ஆங்காங்கே காணப்படுகின்றன. பழைய தெருக்கள் இருந்த அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன. இரண்டு மூன்று பழங்கிணறுகளும் உண்டு. மேட்டு நிலத்தின் மத்தியில் காணப்படும் செங்கற் கட்டடத்தின் அத்திவாரம் பழைய மாளிகையின் அத்திவாரம் எனக் கருதப்படுகின்றது. கோயில்வாயில் பழைய கிணற்றுக்கண்மையில் இருந்ததாகச் சொல்லப்படுகின்றது. "

சேர். பொன். இராமநாதன் காட்டிய கரிசனை

இந்தக் கட்டுரை வாசிக்கப்பெற்ற கூட்டத்திற்குச் சமுகமளித்திருந்த சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்கள்மேற்காட்டிய அறிக்கையிலுள்ள சிலகுறைபாடுகளை எடுத்துக்காட்டி அழகியதொரு சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினர்கள். பழைய கட்டடங்கள் இருந்த இடத்தை நோக்குமிடத்து, அவை ஒரு சாதாரண நகரத்தின் அமைப்புகளாகாது, பிரதான கோயிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள சிறு கோயில்களும் அமைக்கப்பெற்ற கட்டடங்கள் என்பதும் அங்கேயிருந்த மக்கள் அந்தக் கோயிற் பணியாளரும் தொண்டர்களும் என்பதும் புலனாகும் என எடுத்துக்காட்டினர்கள் சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்கள். கோயிலை நடுநாயகமாகக்கொண்டு அமைக்கப்பெற்ற இந்த அரணைச்சுற்றி இரட்டை அகழியிருந்ததைத் திரு. போக் அவர்களும், இதர ஆராய்ச்சியாளர்களும் கவனியாதுவிட்டமை குறிப்பிடத்தக்க

தொன்றுகும். புற அகழியில் கடல் நீரும். உள் அகழியில் சுத்தமான நீரும் நிறைந்திருந்தன என்பது இப்பொழுது புலனுகின்றது. உள் அகழியினை யாவரும் சாதாரணமாகக் கண்டுபிடித்துவிட முடியாது. இவ்விரு அரண்களும் விலைமதித்தற்கரிய ஆபரணங்களையும், வாகனங்களையும், திருவுருவங்களையும்கொண்ட கேதீச்சரக் கோயிலுக்குச்சிறந்த பாதுகாப்பளித்திருத்தல்வேண்டும். "சில சிலாசாசனங்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டு அவற்றின் பிரதிகள் திரு. ஈ.எம். பேர்ட் (E. M. Byrde) அவர்களால் றேயல் ஆசியச் சங்கத்துக்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளன. அவைமிகவும் சீரழிந்த நிலைமையிற் காணப்பட்டமையால் அவற்றை வாசித்து விளங்கிக்கொள்ள முடியாதுபோய்விட்டது" என்று திரு. போக் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்கள்.

சண்முகநாதனின் ஆராய்ச்சி

நிற்க, புதை பொருள் ஆராய்ச்சிப் பகுதியைச்சேர்ந்த உத்தியோகத்தரும், சிறந்த புத்திக்கூர்மையும் புதைபொருள் ஆராய்ச்சித் துறையில் மேனுட்டறிஞரின் நன்மதிப்பைப்பெற்றவருமாகிய காலஞ்சென்ற எஸ். சண்முகநாதன் அவர்களும், பிறரும், அண்மையில் நடாத்திய ஆராய்ச்சியின்பயனுகச் சில கல்வெட்டுக்களை வாசித்தறியக் கூடியதாகவிருக்கின்றது.

இரட்டை யகழியினுற் சூழப்பெற்ற கட்டடங்கள் பிரதானகோயிலையும், சுற்றுக்கோயில்களையும் அவற்றின்பாற்பட்டனவற்றையுமே கொண்டிருந்தன என சேர். பொன். இராமநாதன் அவர்கள் தூர திருஷ்டியுடன் கூறியுள்ளார்கள் என்பதற்கு ஆதாரமாக இப்பொழுது சில குறிப்புகள் வெளிவந்துள்ளன. கோயிலைச்சார்ந்த கட்டடங்கள் யாவற்றையும் இந்த அகழியாற் சூழப்பெற்ற இடத்துக்குள் அமைக்க வசதியில்லாதுபோகவே, அதற்குப் புறம்பாக வேறிடங்களிலும் அமைக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டதென்றால், இந்தக் கோயிலின் உன்னத நிலையை நீங்கள் ஒருவாறு ஊகித்து அறிந்துகொள்ளலாம். இந்தக் கோயிலில் இருந்து இரண்டு மைல் தொலைவில் இரு கிராமங்கள் உண்டு. ஒன்றின் பெயர் பாப்பாமோட்டையென்பது. இது பிராமணர் அக்கிரகாரம் எனப்பொருள்படும் என்பது யாவர்க்கும் எளிதில் புலப்படும். மற்றக் கிராமத்தின் பெயர் மாளிகைத்திடல் என்பது. மாளிகைகள் கட்டியிருந்த இடம் என்பது இதன் பொருள். இந்தக் கிராமங்களுக்குச் சிறிது தூரத்தில் கமஞ் செய்வதில் ஈடுபட்டுள்ளபெருந்தொகையான மக்களைக்கொண்ட ஒருகுழுவினர் வாழ்கின்றனர். இவர்களின் முன்னேர் கோயிலுக்கு பொன் செய்வினைஞர்களாகவும் கம்மாளராகவும் வந்து சேர்ந்தனர்.

பல்வேறு நாகரீக அலைகள்

கோயிலிருந்த இடத்தையும் அதன் அயலையும் அகழ்ந்து பார்த்தவிடத்து, மிகவும் பிரபல்யம் வாய்ந்த கோயில் ஒன்றுவது

இருந்திருக்கவேண்டுமென்பது புலனாயிற்று. புராதனப் பெருமை வாய்ந்த இந்த நிலையத்தில் மிகமிகப் பழங்காலந்தொடக்கமாக இருந்துவந்த நாகரிக அலைகளைப் பிரித்தறியக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. அவற்றிற்குரிய கட்டடங்களின் அழிபாடுகளும் தென்படுகின்றன.

பழைய கோயில் இருந்த நிலையமும் திருப்பணியும்

தரைமட்டமாக்கப்பெற்ற புராதன கோயில் இருந்த இடம் 1894ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அரசினரிடமிருந்து வாங்கிய கோயிற் காணியில் புராதன கிணறு ஒன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டதே பழைய கோயில் இருந்த நிலையத்தைத் திட்டமாய் அறிந்துகொள்வதற்கு உதவியாக இருந்தது. பழைய கோயில் இருந்த நிலையமாகக் கருதப்பட்ட இடத்தில் கிண்டிப்பார்த்தபொழுது, போர்த்துக்கீசர் ஆட்சிக்கு முன்னர் பூசிக்கப்பட்டுவந்த சிவலிங்கமும், கணேச விக்கிரகமும் வெளிக்கிளம்பின.

யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சைவ பரிபாலன சபையின் கௌரவ பொருள்வைப்பாளராகத் தொண்டாற்றியவரும், சைவத்தொண்டுகளில் முன்னணியில் நின்று உழைத்துவந்தவருமாகிய பசுபதிச் செட்டியார் அவர்கள் 1894ஆம் ஆண்டிலே குருமாரையும், சிற்பாசாரியர்களையும், மேசன்மாரையும், தொழிலாளரையும் தன்னுடன் அழைத்துச்சென்று, தை மாதம் தொடக்கம் ஆகஸ்டு மாதம் வரை காட்டுக் காய்ச்சல் தாண்டவமாடிய திருக்கேதீச்சரத்தில், சங்கொலி, முழவொலிகட்குப் பதிலாக நரிகள் ஊளையிடும் ஒலியும் கரடிகள் உறுமும் ஒலியும் நிறைந்த கானகத்தில், கொடிய விடப் பாம்புகள் மலிந்த மாதோட்டத்தில், பழைய கோயிலை ஞாபகமூட்டும்பொருட்டு ஒரு சிறு ஆலயமாவது கட்டவேண்டுமென்ற ஆர்வத்தினால்உந்தப்பட்டுத் தம்மாலியன்ற ஆராய்ச்சிகளைச்செய்து ஒரு சிறுகோயிலைக் கட்டினார்கள். அவர் கட்டிய சிறு கோயிலின் பெரும் பகுதி இன்றும் காணப்படுகின்றது.

ஆரம்பகாலந் தொடங்கி யாழ்ப்பாணத்திலும் கொழும்பிலும் உள்ள நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டியார்கள் இல்வாலயத்தில் ஊக்கம் எடுத்து உழைத்துவந்தனர். காலக்கிரமத்தில் கொழும்பில் இருக்கும் பழைய புதிய கதிரேசன் கோயில்களால் இக்கோயில் பரிபாலிக்கப்பட்டு வந்தது. இப்பொழுது திருக்கேதீஸ்வர ஆலயத் திருப்பணிச் சபையினரால் தெரிவு செய்யப்பட்ட பஞ்சாயத்தால் நிர்வகிக்கப்பட்டு வருகின்றது. சபையின் பிரமாணப்படி இப் பஞ்சாயத்தில் பழைய புதிய கதிரேசன் கோயில்களின் அவ்வப்போதைய பிரதிநிதிகள் இருவர் எப்பொழுதும் இடம் பெறுவர்.

புனருத்தாரண வேலை

இப்போதுள்ள ஆலயம் 1903ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 28ஆம் திகதி பிரதிட்டைசெய்யப்பட்டதாகும். இது காலகதியில் பழுதடைந்து விட்டபடியால் இதனைப் புதுப்பிக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. 1948ஆம் ஆண்டு ஒக்ரோபர் மாதம் 19ம் திகதி கொழும்பிலேயுள்ள இந்துக்கள் ஒருங்குகூடி திருக்கேதீச்சர ஆலயத் திருப்பணிச் சபை எனப் பெயரிய ஒரு திருப்பணிச்சபையை நிறுவினார்கள். இந்தச் சபை வேண்டிக்கொண்டதன்பேரில் 1952ஆம் ஆண்டு ஆவணி மாதத்தில் கட்டட அமைப்பில் எவ்விதமாற்றமும் செய்யாது புனருத்தாரண வேலை நடைபெற்றது. இதன் பயனாகப் பிரதான கோயிற் பூசைமுட்டின்றி நடைபெற்றுவருவதுடன், சுற்றுப்பிரகாரக்கோயிற்றிருப்பணியும் நடைபெற்று வருகின்றது. திருமதில் (உட்புற எல்லைச் சுவர்) வேலையும், இராஜகோபுர வேலைகளும் நடைபெற்று வருகின்றன. (படம் 2, 6 பார்க்க) திருக்கேதீச்சரநாதன் சந்நிதியும் கௌரியம்பாள் சந்நிதியும் அமைக்கும் கருங்கற்றிருப்பணி விரைவில் ஆரம்பிக்கப் படும். கருப்பக்கிரகமும், அர்த்த மண்டபமும் கருங்கற்றிருப்பணியாகவும், திராவிட சிற்பமுறையைத் தழுவியனவாகவும் இருக்கும். இவை முற்றுப்பெற்றதும் ஆலயத் திருப்பணிவேலையில் முதலாம்படி நிறைவெய்தியது எனக்கொள்ளலாம். வெளிப்புற மதிலையும், வாகனவீதியையும் நாற்றிசையிலும் கோபுரங்களையும் கட்டுவது அடுத்தபடியாகும். கீழைக் கோபுரம் ஏழு மாடிகளைக்கொண்டதாக இருக்கும். வெளிவீதியின் கீழ்த்திசையில் உற்சவமண்டபமும் (வசந்த மண்டபம்) ஏனைய கட்டடங்களும் அமைக்கப்பெறும். வெளிமதிலுக்கு அப்பால் தேரோடும் வீதி அமைக்கப்பெறும். கிழக்குப்பக்கத்திலே பெருந்தொகையான தொண்டர்கள் நின்று வழிபடக்கூடிய விசாலமான வீதி விடப்படும். இவற்றின் அயலில் உத்தியான வனங்கள், பூந்தோட்டங்கள், மடங்கள், சத்திரங்கள், அக்கிரகாரங்கள், கோயிற்பணியாளர் வதியுமிடங்கள் ஆதியனவும் அவற்றிற்குச் செல்வதற்கேற்ற தெரு வீதிகளும் அமைக்கப்பெறும். வேதபாடசாலையொன்றும், தபோவனமொன்றும் அமைக்கவும் திட்டமிட்டுள்ளது.

தென்னிந்தியாவிலும், இலங்கையிலுமுள்ள சைவக்குருமார், ஸ்தபதிகள், முதலியோரின் ஆலோசனையின்பேரிலேயே இந்தக்கட்டட அமைப்புப் படங்கள் தயாரிக்கப்பட்டன. இவை திருக்கேதீச்சரத்தின் புராதனப் பெருமைக்கு ஈடாக இல்லாதிருக்கலாம். எனினும் கௌரி அம்பாள் சமேத திருக்கேதீச்சரத்தானின் திருவருளினால் இலங்கையிலே சிறந்த சிவாலயமாக இது விளங்கும். இவ்வாறு விளங்குவதற்கு அவன் அருள் கூட்டிவைக்கவேண்டுமென அவன் திருத்தாளை வணங்குவோம்.

தேவாரகாலங் கண்ட மாதோட்ட வளநாடு.

——//——

[இது மேற்கண்ட "திருக்கேதீச்சரம்" என்னும் கட்டுரைக்கு ஓர் அநுபந்தமாகத் திரு. "சு. சி. க."வின் பேருதவியுடன் எழுதப்பட்டது. —க. வை.]

மாதோட்டம் என்னும் எழில் மிகுந்த நன்னாட்டின் மத்தியில் பல்லாயிரம் வருடங்களாகப் புகழ் பெற்றிலங்கும் இப்புனித க்ஷேத்திரத்தின் பெருமையினைத் தேவாரங்கள் எங்களுக்கெடுத்தோதுகின்றன. ஏழாம் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டில் இம் மாதோட்டநகர் எங்ஙனம் வளம் பெற்றிலங்கிற்று என்பதைத் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தேவாரங்கள் எமக்குத் தெரிவிக்கின்றன.

அக்காலத்தில் தூங்கிருள் வெய்யோற் கொதுங்கிப் புக்கிருந்தாலன்ன இருண்ட பொழில்கள் வானுற வோங்கி மாதோட்டத்துக்கு அழகு செய்து விளங்கின. அச்சோலைகளிலே மாமரங்களும், கமுகமரங்களும், வாழைகளும் நெருங்கிவளர்ந்து செழித்திருந்தன. மாமரங்களிற் பழுத்துக் குலைகுலையாகத் தொங்கும் கனிகளையும், கதலியிற் கனிந்த கனிகளையும் அச்சோலையில் வதியும் குரங்குகள் உண்டு களித்தன. பெடையோடு வண்டுறங்கும் பேரெழில் நன்னாட்டின் அப்பொழில்களில் வானரங்கள் கனிகொடுத்து மந்தியொடு கொஞ்சின. மந்தி சிந்து கனிகளுக்கு வான்கவிகள் கெஞ்சின. அப்பொழில்களினிடத்து வாளை வாவியிலுகண்டெழ வளரிளங்கமுகின் பாளைவாய் அளிமுரன்றெழும். இத்தகைய நீர் வளப்பத்தினை உடையதாய் அம் மாதோட்ட நன்னகர் விளங்கிற்று. அச்சோலைகளில் மலர்ந்து அழகுறப் பொலியும் மலர்களின் இனிய கந்தம் இளந் தென்றற்காற்றுடன் கலந்து அந்நகரில் எங்ஙணும் நறுமணங் கமழ்ந்தது.

> "கனைகடற் கடிகமழ் பொழிலணி மாதோட்டம்"

என அந்நறுமணத்தினையும்,

> "மாவும் பூகமும் கதலியும் நெருங்கு மாதோட்ட நன்னகர் மன்னி"

எனவும்,

> "வாழை யம்பொழில் மந்திகள் களிப்புற மருவிய மாதோட்டம்"

எனவும் திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்த பாடலில் வரும் அடிகள், அப்பூம்பொழில்களிலே கனிகளையுண்டு மந்திகளுடன் களிகொண்டு விளையாடிய வானரங்களை எம் நினைவுக்குக் கொண்டு வருகின்றன.

"மாவின் கனி தூங்கும் பொழில் மாதோட்ட நன்னகரில்" எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் அப்பொழில்களின் சிறப்பினைக் கூறுவது நோக்கத்தக்கது.

தாது புதையத் தேன் பாய்ந்தொழுகும் அப் பூஞ்சோலைகளிலே நாண்மலர்களின் தேனையுண்டு களிகொண்ட வண்டுகள் ஓயாது ரீங்காரஞ் செய்து கொண்டேயிருந்தன. மாடங்களிலிருந்து மென் யாழ்களினின்றெழும் இனிய ஓசையுடன் மலர்ப் பொழிலிலிருந்து வரும் மதுகரங்களின் ரீங்கார ஒலிகள் போட்டியிட்டன.

"சிறையார் பொழில் வண்டு யாழ்செயும்
கேதீச் சரத்தானை"

எனவும்,

"மட்டுண்டு வண்டாலும் பொழில் மாதோட்ட
நன்னகரில்"

எனவும்,

"வரிய சிறை வண்டு யாழ்செயும் மாதோட்ட
நன்னகரில்"

எனவும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் மாதோட்ட நகரின் கண்ணுள்ள சோலைகளின் சிறப்பினை வியந்து அழகுபடக் கூறுகின்றார். மாதோட்ட நகரிலுள்ள பொழில்களிலே வண்டுகள் பண்ணிசைப்ப மயில்கள் ஆடின.

"வண்டு பண்செய மாமலர்ப் பொழிலிடை மஞ்ஞை
நடமிடும்"

எனத் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் அருளிய "பண்டு நால்வருக் கறமுரைத் தருளி" என்னும் பாடலில் வரும் மூன்றும் அடி இதனை எமக்குத் தெரிவிக்கின்றது.

மா, வாழை முதலிய கனிதரு மரங்களும், கமுகுகளும், மலர் தரு மரங்களும் மட்டுமன்றி அம் மாதோட்ட நன்னகரில் தென்னைகளும் நிரை நிரையாகச் செழித்தோங்கி வளர்ந்திருந்தன. ஆங்குத் தென்னந் தோட்டங்கள் நிறைந்திருந்தன என்பதை,

"தெங்கம் பொழில் சூழ்ந்த திருக் கேதீச்சரத்தானே"

எனச் சுந்தரமூர்த்தி நாயனர் அருளிய பாடலின் ஓர் அடி எமக்குத் தெரிவித்து நிற்கின்றது. அன்றியும் இப் பொழுதுங்கூட ஆங்குத் தென்னைகள் செழித்து வளர்ந்திருப்பதை நாம் காணலாம். கடற்கரையை யடுத்துள்ள நிலமாதலாலும், அதன் தென்பாகம் தென்னைக் குப் பெயர்போன இடமாக இப்பொழுதும் விளங்குவதனாலும், ஆங்குத் தென்னைமரச் சோலைகள் முன்னர் நிறைந்திருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது தெளிவாம்.

மேலும் அம் மாதோட்ட நன்னகர் சகல செல்வங்களும் நிறையப் பெற்றுத் திருவுறையும் பொன்னகராகவும் திகழ்ந்தது. கடலீன்ற முத்துக்களும், வலம்புரிச் சங்கங்களும், விலையுயர்ந்த மணிகளும் அங்கு நிறைந்து குவிந்து கிடந்தன. மாதோட்ட நகரின் செல்வச் சிறப்பினைத் திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள்,

"பொன்னிலங்கிய முத்துமாமணிகளும் பொருந்திய மாதோட்டம்"

எனச் சுருங்கக் கூறி விளங்க வைக்கின்றார். மாதோட்டத்தின் அயலிலுள்ள முழங்குதிரைப் பெருங்கடலில் வெண்சங்குகள் ஏராளமாகக் கிடைத்தன என்பதை,

"வானத்துறு மலியுங்கடல் மாதோட்ட நன்னகரில்"

என்னும் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளின் கூற்று நமக்கு மேலும் வலியுறுத்துகின்றது.

முற்காலத்தில் இம்மாதோட்ட நன்னகர் சிறந்ததோர் துறைமுகமாகவும் விளங்கிற்று. சங்குகளும், முத்துக்களும், மணிகளும் மட்டுமன்றிப் பல்வேறு நாடுகளிலிருந்து கொணர்ந்த விலையுயர்ந்த பண்டங்களும் ஆங்குக் குவிந்து கிடந்தன. மாதோட்ட நன்னகர் வாணிபத்திற் சிறந்தோங்கி விளங்கியதனால் அங்கு வாழ்ந்த மக்கள் எவ்வித குறைவுமின்றி நிறை செல்வராய் இன்புற்று வாழ்ந்தனர். அவர்களின் இன்ப வாழ்க்கைக்கு எறிதிரைக் கடலும் உறுதுணையாய் அமைந்து விளங்கிற்று. இதனாலேயே,

"வையம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நன்னகரில்"

எனத் தேவாரங்கள் அந்நகரினைச் சிறப்பித்துக் கூறுகின்றன. மேலும் எறிதிரை கிழித்துக் கனைகடல் கடந்து பிறநாடடைந்து பல பொருள் கொணரும் நாவாய்கள் அத்துறைமுகத்துக்கு வருவதும் போவதுமாக இருந்தன. மாதோட்டம் மிகவும் பெரியதோர் துறைமுகமாக விளங்கிற் றென்பதையும், அதனையடுத்த கடல் கப்பற்போக்குவரத்துக் கேற்றதாயிருந்த தென்பதையும்,

"வங்கம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நன்னகரில்"

என்னும் அடியும், முன்னர்க் கூறிய,

"வையம் மலிகின்ற கடல் மாதோட்ட நன்னகரில்"

என்னும் அடியும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகின்றன.

இங்ஙனம் கடிகமழ் பொழிலணி மாதோட்டம் இருங்கடற் கரையினில் எழில் மிகுந்திலங்கியதற்கு அதன் நடுவண் முழங்குதிரை யெறிந்து கழங்கென முத்தாடிச் சென்று கொண்டிருந்த பாலாவி என்னும் திருநதியும் ஒருகாரணமாகும். இன்று அப்பெருநதி ஆற்றுப்

பெருக்கற்றடி சுடும் நிலேயில் உள்ளது. மழை பெய்யுங் காலத்து மாத்திரம் அந்நதியில் ஓரளவு நீர் ஓடிச் செல்வதைக் காணலாம். ஏனைய காலத்து வற்றி வரண்டு போய் அந்நதி காட்சியளிக்கும். முற்காலத்தில் வடமத்திய இலங்கையை ஆட்சிபுரிந்த தமிழ் மன்னர்களும் சிங்கள மன்னர்களும் உழுதுண்டு வாழும் உயர் குடிப் பிறந்தார்க்குதவுவான் வேண்டி அவ்வாற்று உற்பத்தி இடங்கள் தோறும் குளங்கள் வெட்டுவித்து விவசாயத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கு முன்னர் இப்பாலாவி மாதோட்டத்தைச் சேர்ந்த விவசாயிகளுக்குக் கிடைத்த ஓர் அரும்பேறென்ன விளங்கிற்று. இந்நதியிற் பாய்ந்து செல்லும் புதுநீரினே மறித்து இடையிடையே தேக்கிப் பல மைல்களுக்குப் பரந்து கிடந்தசெந்நெல்வயல்களுக்கு மாதோட்டமக்கள் நீர்ப்பாய்ச்சினர். பாலாவியின் நன்னீர் வயல்களின் நிறைதலினுலே நீர் பெற்றுயர்ந்த நிறைபுலங்கள் பச்சைக் கம்பளம் விரித்தாற் போன்று அம் மாதோட்ட நகருக்கு மேலும் அழகுசெய்து விளங்கின. அம்மாதோட்ட நகரில் தண்டலே மயில்களாடத் தாமரை விளக்கந்தாங்க வண்டுகள் இனிதுபாட மருதம் வீற்றிருந்தது. அங்ஙனம் முற்காலத்தில் மருத நிலத்தை வளம் படுத்தி எறிதிரைகள் பொருதெழப் பாய்ந்துசென்ற அப்பாலாவி மிக்க ஆழமுடைத்தாய்ப் பரந்து நீண்ட ஆற்றுப் படுக்கையினேக் கொண்டதாய் விளங்கிற்று. கல்லிடைப் பிறந்து போந்து கடலிடைக் கலந்த அந்த நீத்தத்தின் பெருக்கினேச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்,

"பரிய திரை எறியாவரு பாலாவியின் கரைமேல்"

என்னும் பாடல் அடியின் மூலம் எமக்குத் தெரியவைக்கின்ருர். இத் திருநதி தன்னிற் படிந்தார் எவ்வருணத்தாராயினும், எத்திறத்தாராயினும் அவர்களின் பவப் பிணிகளனைத்தையும் களைந்து அவர்க்கு முத்தியின்பத்தை நல்கிற்று எனத் தக்ஷண கைலாச மான்மியம் என்னும் நூல் கூறுகின்றது.

"பாவம் வினையறுப்பார் பயில் பாலாவியின் கரைமேல்"

என்னும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனரின்கூற்று இதனை மேலும் வலியுறுத்துகின்றதெனலாம்.

இத் திருக்கேதீஸ்வரத்திலே எழுந்தருளியிருக்கும் இறைவனை நித்திய கல்யாண புருஷனெனத் தேவாரங்கள் புகழ்ந்து கூறுகின்றன.

"மத்தம் மதயானையுரி போர்த்த மணவாளன்

....

..............................திருக்கேதீச்சரத்தானே"

எனப்போற்றிப் பாடுகின்ருர் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள். அங்ஙனம் அவன் நித்திய கல்யாணனென்னின் அங்கு நாள்தோறும் மண

முரசின் ஒலி கேட்கவேண்டுமே. மணமகனின் மணிமண்டபத்தினின்ற திரும் மங்கல முரசென்னும்படி மாதோட்ட நகரினயலிலுள்ள மறி கடல் நாள்தோறும் மங்கல ஒலிசெய்து கொண்டேயிருக்கும்.

"மாடெலாம் மணமுரசெனக் கடலினதொலி கவர்
. மாதோட்டம்"

எனச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அருளிய தேவாரப் பதிக மொன்றில் வரும் ஓரடி திருக்கேதீஸ்வரத்து மணவாளனின் மங்கல முரசு எது என்பதை எமக்குத் தெரிவியா நிற்கின்றது. அக்கடலானது இன்று ஆழங் குறைந்ததாய் பாரிய கப்பல்கள் செல்வதற்கேற்ற நிலையில் இன்று இல்லாத போதிலும் அக்காலத்தில் சிறந்த கப்பற் போக்குவரத்துக் கேற்றதாய் விளங்கிற் றென்பதையும், அம்மறிகடலிற் சங்குகள் ஏராளமாகக் கிடைத்தன என்பதையும், அவ்விருங்கடற் கரையினில் மாதோட்டம் மிக்க புகழ்பெற்றுச் சிறந்த துறைமுகமாக இலங்கிற் றென்பதையும் முன்னரே கூறினோம். இவ்விருங்கடல் கனை கடலெனவும், மறிகடலெனவும், மலிகடலெனவும், வங்கம் மலிகின்ற கடலெனவும், வானத்துறு மலியுங் கடலெனவும், கறையார் கடலெனவும் தேவாரத் திருப்பதிகங்களிற் புகழ்ந்து கூறப்பட்டுள்ளது.

திருக்கேதீஸ்வரம் என்னும் இப்புண்ணிய க்ஷேத்திரம் மூர்த்தி தலம், தீர்த்தம் என்னும் மூன்றும் ஒருங்கே அமையப் பெற்ற ஒரு திவ்ய க்ஷேத்திர மென்பது மேலே கூறியவாற்றான் நன்கு புலனாகும். பண்டு எழில் மிக்கு ஓங்கிய இப்புனித நகர் இடைக்காலத்திற் சிதைவுற்றுக் காடடர்ந்து கிடந்ததை யெண்ணுந் தோறும் சைவாபிமானிகள் அனைவரதும் உள்ளங்கள் நைந்து வருந்துதல் வேண்டுமன்றோ?

அப்பர் சுவாமிகள் திருத்தாண்டகத்தில் திருக்கேதீச்சரம்.

——//——

பூதியணி பொன்னிறத்தர் பூண்நூலர்
பொங்கரவர் சங்கரர் வெண் குழையோர்காதர்
கேதீச்சர மேவினார் கேதாரத்தார்
கெடில வடவதிகை வீரட்டத்தார்
மாதுயரந் தீர்த்தென்னை யுய்யக்கொண்டார்
மழபாடிமேய மழுவாளனார்
வேதிகுடியுளார் மீயச்சூரார்
வீழி மிழலையே மேவினாரே.

3-5-54ல் சைவபரிபாலன சபையாரின் இந்துசாதன விசேஷ வெளியீட்டில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.

---

1. திருக்கேதீச்சர காணி விற்பனவு :—

1893ம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 13ம் திகதி இந்துசாதனத்தில் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.

இன்றைய தினம் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலுமுள்ள சைவர் களுக் கெல்லாம் ஒரு முக்கியமான தினம். இலங்கைச் சரித்திரத்திலும் குறிப்பிடவேண்டிய முக்கியதினம். இலங்கைத்தீவின் மாதோட்டத்துக் குச் சமீபத்தில் ஒரு மருந்து இருக்கின்றது. ஒரு தேன்பொந்து இருக் கின்றது. ஒரு திரவியம் இருக்கின்றது என முதலிலறிந்து ஸ்ரீலஸ்ரீ நாவலர் அவர்கள் நமக்கெல்லாம் அறிவித்திருந்தார்கள். திருக்கேதீச் சரம் என்னும் சிவாலயத்துக்குரிய நிலத்தை அரசினரிடம் வாங்கி அதில் பழுதுபட்டுப் போயிருந்த ஆலயத்தைப் புதுக்குவிக்க வேண்டு மென்று நாவலரவர்கள் இதற்கு இருபது வருடங்களுக்கு முன் வெளி யிட்ட நாள் தொட்டு இத்தேசத்திலுள்ள சைவர்களெல்லோரும் ஒரே மனதோடு "அடியவர் குறைகள் தீர்த்தாண்டருள்வதே விரதம் பூண்ட" பெருங்கருணைக் கடலாகிய சிவபெருமானது திருவடிகளை நோக்கி அரிய பிரார்த்தனைகள்செய்தனர். இந்நிலம் முன்பு இருமுறை வெந்தீசில் விற்கும்படி குறிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆயினும் சைவர்க ளுடைய தவம் பலிக்கும் காலம் சிறிது இருந்தமையால் அந் நேரங் களில் அது விற்கப்படவில்லை. இறுதியில் இன்று விற்கும்படி குறிக்கப் பட்டிருந்தது. ஒன்றரை மாதகாலம் இந்தக் கலியுகத்து நாலாயிரத்துத் தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற்றைந்துக்குச்சரியாய் நிகழும் விசய வருஷம் கார்த்திகை மாதம் 29ம் திகதி எப்போது பொழுதுவிடியு மென்று காத்திருந்தவர் அனேகர். அவர்களுடைய மனமெல்லாம் மலர இன்று காலையில் கோழிகள் கூவ மற்றும் பறவைகள் பாடி யார வாரிக்கச் சிவபெருமானுடைய மெஞ்ஞானப் பிரகாசம்போல் ஒளிமலரச் சூரியன் உதயமாயினன்.

நித்திய கருமம் முடித்துத் திருக்கேதீச்சர நாதருடைய திருவடி களைத் தியானித்துக் கொண்டு சைவர்களெல்லாரும் இன்றைக்குப் 12மணிக்கு முன் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் வந்து கூடினார்கள். இந்த விஷயத்தில் போல் வேறொன்றிலும் சைவர்கள் ஒற்றுமை யுடையவர் களாய் திரளவில்லை. நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார் சகலரும் அங்கு வந்தார்கள். 25 சதம் சம்பாதிக்கிற கூலிக்காரர் தாமும் வந்தார்கள். பள்ளிக்கூடப் பிள்ளைகளுக்கும் இந்த நாள் விடுதலை நாளாய் இருந் தது. எல்லாரும் ஒற்றுமை யுடையவர்களாய் தங்கள் தங்களால்

இயன்ற பொருளுபகரித்து நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தாரையே சைவர் களுடைய உபயோகத்துக்காக அந்நிலத்தை வாங்கும்படி ஏற்பாடு செய்து கொண்டனர்.

கத்தோலிக்க மதத்தினரும் இச்சமயத்தைத் தப்பவிடவில்லை. இந் நிலம் சைவக் கோவில் இருந்த நிலம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. கர்ப்பக்கிருகம்முதலான மண்டபங்களுடையவும் துசதம்பபீடம் முதலிய வற்றினுடையவும் அத்திவாரம் இன்றைக்கும் காணப்படுகின்றது. அத்திவாரத்தினுடைய ஆகிருதி யெல்லாம் இது ஒரு சைவக்கோவில் என்பதை நன்ருகக் காட்டும். "ரேயல் ஏஷியாட்டிக் சொசைற்றி" என்னும் கூட்டத்தாருடைய 10ம் இலக்கப் பத்திரிகையிலும் போக்ஸ் Mr. Boakes C.C.S. என்பவரால் இதுசைவக் கோயில் என்றும் அதன் சில வைபவங்களும் சுந்தரமூர்த்தி நாயனுர் இத்தலத்தின் மேற் சொல்லிய தேவாரமொழி பெயர்ப்பும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அர சினருடைய வெந்தீசிலும் திருக்கேதீச்சரம் என்னும் சைவக்கோயில் இருந்து அழிந்த நிலம் என்று காட்டப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி யெல்லாம் இருந்தும் இதில் ஒரு கிறிஸ்தவ ஆலயத்தைக் கட்டலா மென்றெண்ணிப் போலும் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவரும் இந்நிலத்தை வாய்விட்டுக் கேட்டார்கள். வயல், தோட்டம் செய்ய இந்நிலத்திலுள்ள அத்திபாரக்கற்கள் இடம் கொடா. வீடுகட்டி வாழலா மென்ருல் இது காடு. புராதன சைவக் கோவில் நிலம் மூவாயிரத்து ஐம்பது ரூபாய் வரையிற் பெறும் என்று நினைத்தார்கள். கிறீஸ்தவர்கள் எவ்வளவு தொகை கேட்டாலும் வாங்கவேண்டுமென்பதே செட்டியார்களுடைய கருத்து. மதுரை, கொழும்பு முதலாம் இடங்களில் உள்ள சைவர்களும் பணம் எவ்வளவானுலும் அனுப்ப ஆயத்தம் என்று தந்திமூலம் அறி வித்தார்கள். இறுதியில் ஸ்ரீ பழனியப்ப செட்டியாருடைய கேள்விப்படி மூவாயிரத்தொருநூறு ரூபாவாக மூன்ரும் முறை கூறி அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. சுந்தரமூர்த்திநாயனுர் சுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரத் திருப்பதிகத்தில் "பாலாவியின் கரைமேல் திடமா யுறைகின்ருன் திருக்கேதீச்சரத்தானே" என்ற அருள்வாக்குப்படி அவரங்கே திடமாய் உறைகின்ற அந்த விசேடம் தான் இந்நிலம் இவ்வளவு சொற்பவிலையில் எமக்கு ஆக்கியது. அருள்வாக்கு ஒன்றும் பொய்ப்பதில்லையே.

2. திருப்பணி ஆரம்பம்:—

விஜய ஞூ தை மீ 1894ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து திரு. சி. த. மு. பசுபதி செட்டியாரும் சில மேசன்மாரும் வேறும் சில கூலியாட்களும் திருக்கேதீச்சரம்சென்று வாஸ்து சாந்தி கிராம சாந்தி முதலிய கிரிகைகள் செய்து காடுவெட்டிச் சோதித்தபோது அகப்பட்ட கிணறு இறைத்துச் சேறு அள்ளியபிறகு நல்ல தீர்த்தமுடையதாய் இருந்தது. இத்திருக்கேதீச்சரத்தினது அத்திபாரஸ்தானம் ஒரு

வாறு சோதனையால் அகப்பட்டது. சுற்றுப்பிரதிஷ்டாலிங்கமும் ஒன்று அகப்பட்டது. ஆலயம் இருந்த இடம் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு அதிலுள்ள மண்மேட்டை எடுத்தபோது இவ் ஸ்தலத்துத் தென்மேல் புறத் திருமதில்கள் காணப்பட்டன. அம் மதில்கள் அப்பொழுதிருந்த மண்மேட்டில் ஏழு முழத்துக்குக் கீழே அதன்கீழ் நிலமட்டத்திலிருந்து பதினைந்துமுழ உயரமுடையதாகத் தோன்றின. இவை அடியிற்கருங் கல்லாலும் மத்தியில் முதிரைக்கல்லாலும் அதன்மேல் செங்கல்லாலும் கட்டப்பட்டிருந்தன. விஜய வருஷம் தை மாதம் முதல் (1894) ஜய வருஷம் ஆவணிமாதம் வரை பரிசோதனையில் மாத்திரம் எண்ணாயிரத்துச் சொச்ச ரூபாய் செலவாயிற்று. இத்தலத்திலே கொண்ட அன்பு மிகுதியினலே திரு. பசுபதிச் செட்டியார் தமது ஆன்மார்த்த சிவபூசையிலே இத்தலத்து மூர்த்தியாகிய கௌரிநாயகி அம்பாசமேத கேதீச்சர சுவாமியையும் ஆவாகித்துப் பூசித்துவந்தார்.

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் திருக்கேதீச்சரம்.

அந்நகரி லமர்ந்தங்க ணினிது மேவி
யாழி புடை சூழ்ந் தொலிக்கு மீழந் தன்னின்
மன்னு திருக் கோணமலை மகிழ்ந்து செங்கண்
மழவிடையார் தமைப்போற்றி வணங்கிப் பாடிச்
சென்னிமதி புனைமாட மாதோட்டத்திற்
றிருக் கேதீச்சரத் தண்ணல் செய்யபாத
முன்னிமிகப் பணிந்தேத்தி யன்பரோடு
முலவாத கிழிபெற்றார் உவகை யுற்றார்.

மன்னுமிரா மேச்சரத்து மாமணியை முன்வணங்கிப்
பன்னுதமிழ்த் தொடைசாத்திப் பயில்கின்றார் பாம்பணிந்த
சென்னியர்மா தோட்டத்துத் திருக்கேதீச்சரஞ் சார்ந்து
சொன்மலர்மா லைகள் சாத்தித் தூரத்தே தொழுதெழுந்தார்.

வித்துவசிரோன்மணி ஸ்ரீமத். ந. ச. பொன்னம்பலபிள்ளை அவர்கள் செய்த உரையோடு கூடிய திருக்கேதீச்சரத் தேவாரத் திருப்பதிகங்களும், திருக்கேதீச்சர மகிமை என்னும் சிறு நூலும் சேர்த்து 1935ல் திருப்பி அச்சிடப்பட்டபொழுது நல்லூர் ஸ்ரீமான். த. கைலாசபிள்ளை அவர்கள் எழுதிய முகவுரை.

நாம் வசிக்கும் இலங்கையானது இராவணனாலே பூசிக்கப்பட்ட பலகோடி சிவலிங்கங்களை யுடைய புண்ணிய நாடாயிருந்தது. கதிர்காமம் முதலிய மற்றைச் சைவாலயங்களையும் உடையதா யிருந்தது. ஸ்ரீ இராமருடைய பாத தாமரைகள் தீண்டப்பெற்றதாயு மிருந்தது. பின் பௌத்தாலயங்களுக்கும் இடமாயிருக்கின்றது. இவ்விலங்கையைச் சைவருள் எவன் புகழ்ந்தாலும் முதல் அவன் சொல்வது தேவாரம் பெற்ற ஸ்தலங்களாகிய திருக்கேதீச்சரம், திரிகோணமலை என்னும் தலங்களைத் தன்னகத்துடையதும் திருப்புகழ்பெற்ற ஸ்தலங்களுள் கதிர்காமத்தைத் தன்னகத்துடையதும் என்பதேயாம். மற்றைப் பெருமைகளையெல்லாம் பிறகுதான் சொல்லுவான்.

இவ்வளவு பெருமைபெற்ற திருக்கேதீச்சரமானது கேதுவினாலே ஆதியிற் பூசிக்கப்பட்டது. இது இதற்குமுன் நானூறு ஐந்நூறு வருஷங்களிற் போலும் யாதோ காரணத்தால் கிலமாய் விட்டது. இதைப் புதுப்பிக்க விரும்பி, ஆங்கீரசஹு ஐப்பசிமீ (1872) நாவலரையா அவர்கள் ஒரு விஞ்ஞாபனம் வெளியிட்டார்கள். அது கண்டு, அப்போது அதில் முயற்சித்தவர் அத் திருக்கேதீச்சரத்துக்கு சமீபத்திலுள்ள விடத்தற்றீவு என்னுமிடத்திலிருந்த ஸ்ரீ வி. வேலுப்பிள்ளை என்பவர். ஐயா அவர்களுக்குப் பின், ஸ்ரீ இ. இராமப்பிள்ளை வைத்தியர், வை. ஆறுமுகப்பிள்ளை, த. இராகவப்பிள்ளை முதலானோரும், சில நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தாரும் இப்பணியைத் தலைமேற்கொண்டு புரிவாராயினர். இவருள் மு. பசுபதிச் செட்டியாரென்பவர் செய்த முயற்சிகள் மிகப் பலமாகும்.

திருக்கேதீச்சரம் என்னும் ஆலயம் இருந்த நிலம் எப்படியோ அரசினரிடம் விலைக்கு வாங்கப்பட்டுவிட்டது. அதில் ஆலயமுமொன்று சிறிதாக அமைக்கப்பட்டுவிட்டது. அது இப்போது ஒருவாறு நடந்து வருகிறது. இனி அதைப் பெருப்பித்துக் கிரமமாக நடத்தவேண்டியதே இப்போதுள்ள சைவர்மேற் பொறுத்த கடனாயிருக்கின்றது. இதை நிறைவேற்றிவைக்கும் புண்ணியவான்கள் எங்கே பிறந்திருக்கிறார்களோ அறியேம் ....

—

திருக்கேதீச்சர மகிமை

I

விராட் புருடனது சரீரமாகிய பிரமாண்டத்தின் இட நாடிக்கு ஸ்தானமென்று சாந்தோக்கியம் முதலிய உப நிஷத்துக்களிலே எடுத்தோதப்படுவதும், திருமூல நாயனராற் சிவபூமி என்று பாராட்டப்படுவதும், ஐம்பத்தாறு தேசங்களுள் முக்கிய தேசமென்றும் புண்ணிய பூமியென்றுந் தக்ஷிண கைலாச மான்மியத்திலே பேசப்படுவதும், அனுக்கிரக ஸ்தலமென்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகளாற் புகழப்படுவதுமாகிய இவ் வீழ தேசத்திலே புராணோத்தமமான சிவ ஸ்தலங்கள் பல உள்ளன. தேவாரம் பெற்ற சிவ ஸ்தலங்கள் திருக்கேதீச்சரம் திருக்கோணசலமென்னுமிரண்டுமாம். அவற்றுள்ளே திருக்கோணசலம், மலைநடுவே சமுத்திரத்தா லெதிருண்டமையால் அதை முன்போலாக்குதற்குங் கிரமமாக வழிப்படுதற்கும் அருமையாயிற்று. திருக்கேதீச்சரமோ விசாலமானதாய் ஆலயத் திருப்பணி முதலியவற்றிற்கு மிகவும் தக்க ஸ்தானமா யிருத்தலினல் சைவ சமயிகளாகிய நாமெல்லாம் இதன் மகிமையை அறியவும் இதனை முன்போலாக்கவும் முயலவேண்டுவது அத்தியாவசியகமாம். இத் திருக்கேதீச்சரம், தன்னிடத்தே இறந்தோருக்குப் பிரணவோபதேசஞ் செய்யுந் தானமாயுஞ் சேது மத்தியமாயு மிருத்தலால், தலவிசேஷம் மிகவு முடையது. பலாவியின் கரையிலே பிண்டமிட்டோருக்குக் கயாசிராத்தபல மெய்து மாதலால் தீர்த்த விசேஷம் மிகவுமுடையது. கேதீச்சர மகாலிங்கம் மானுடலிங்கம் ஆரிடலிங்கம் தேவலிங்கம் காணலிங்கமென்னும் இவைகளிலும் விசிட்டமுடையதும் தன்னினும் விசிட்டமாவது பிறிதில்லாததுமாகிய சுயம்புவாதலாலும் தேவர் முனிவர் முதலியோர்க்கு அபீஷ்ட சித்திமுத்திகளைக் கொடுத்தமையாலும் இலிங்க விசேஷம் மிகவுமுடையது. இவ்வாறு தலம் தீர்த்தம் மூர்த்தி யென்னும் மூன்று விசேஷங்களும் ஓரிடத்திலமைவது மிக வருமை. அவை மூன்றுடன் தேவார திருப்பதிகமும் அமையப்பெற்றிருப்பது அதினும் மிக வருமை. ஆகவே இவையெல்லாம் அமையப்பெற்றுள்ள இத் திருக்கேதீச்சரம் உத்தமோத்தம புண்ணிய க்ஷேத்திரமென்பது யாரும் மறுக்கலாகாத உண்மையாம்.

II

ஸ்ரீஸ்காந்தேய புராணத்துத் தக்ஷிண கைலாச மான்மியத்தி லிரண்டாமத்தியாயத்திலே கூறப்பட்டுள்ள திருக்கேதீச்சர வைபவம் வருமாறு :

(சூத முனிவர் நைமிசாரணிய வாசிகளை நோக்கி, " முன்னொரு காலத்தில் வாயு பகவான், தன்னோடு மாருகப் போர்செய்த ஆதி சேடன் ஆயிரம் பண மகுடங்களால் மகாமேருவை மறைக்க, அவனை விலக்க, அம் மகாமேருவின் மூன்று சிகரங்களை வன்மையாற்

பிடுங்கி, அவற்றுள் ஒரு சிகரத்தை திரிகூடாத்திரியாகத் தாபித்து, (முனிவர்களே !) பின்னர் இரண்டாவது சிகரத்தைக் கேதீச்சரமாகத் தாபித்துச் சென்ருன். இன்பமுண்டாக்குவோரும் மகாதேவருமாகிய சிவபெருமான், அங்கே சுயம்புவும் நித்திய ரூபமாயெழுந்தருளி யிருக்கின்ருர். முனிவர்களே ! கேதீச்சர மஹாலிங்கம் பாலாவியின் கரையிலே சகல லோகங்களுக்கும் நன்மையுண்டாக்கும் பொருட்டு வீற்றிருக்கின்றது. உத்தமனுகிய அந்தணன் அங்கே மகத்தாகிய பாலாவியில் ஸ்நானஞ் செய்து பிதிர் தேவர்களுக்குத் தருப்பணம் பண்ணிக் கேதீச்சர லிங்கத்தை நமஸ்கரித்துத் தசதானமியற்று வானுயின் இவன் சாயுச்சிய பதம் பெறுகின்ருன்; நிச்சயம்; எந்த மனிதன் பிறவியிடையே கேதீச்சரத் தியானஞ் செய்வானே அவன் சகல பாவங்களிலும் நீங்கிப் பரிசுத்தனுய்ச் சிவலோகத்திற் பெருமையுறுகின்ருன். (எவனேனுமொருவன்) பாலாவியிலே ஸ்நானம் செய்து பின்பு கேதீச்சரப் பிரபுவை வணங்கினுல் அவன் கையிலே போக மோக்ஷங்களிருக்கும். இவ் விஷயத்தில் ஆராய்ச்சி செய்ய வேண்டுவதில்லை. பாலாவியிலே ஸ்நானம் பண்ணிப் பின்பு கேதீச்சர லிங்க சேவை செய்பவன் பிரமகத்தி முதலிய பாவங்களினின்றும் நீங்குகின்ருன். இங்கே யமில்லை. உத்தமனுகிய மனிதன் பாலாவியின் கரையிலே பிண்டங் கொடுக்கில் கயாச் சிராத்த சமமாகிய புண்ணியத்தை அடைகின்ருன். இவ்விடத்திற் சந்தேக மில்லை.

பிரமா, விஷ்ணு, ருத்திரர் முதலினேரும், தேவர், கந்தருவர், இராக்கதர், வித்தியாதரர், நாகர், சாத்தியர், கின்னர கருடர், ஆதித்தர், வசுக்கள் என்னும் இவர்களும், அங்ஙனமே உண்மையறிந்தோராகிய முனிவர்களும் என்றும் மகிழ்ச்சியடைந்த மனமுடையராய் இந்த ஸ்தலத்தில் வசித்தார்கள். ஆதலால் அதன் வைபவத்தை யான் சொல்ல வல்லேனல்லேன். பிறரும் வல்லரல்லர். பசு, பக்ஷி, மனிதர்கள் சகலரும் மிருகம் முதலிய சகல செந்துக்களும் எப்பொழுது மரணமடைந்தாரோ அப்பொழுது கேதீச்சரப் பிரபாவத்தினுற் சிவாலயத்தின் பாகத்திலே தலைவைத்துக் கிடப்பவராவர். தருமரூபியாகிய சிவபெருமான் அவரனைவருடையவும் வலக்காதிலே பிரணவ மந்திரத்தை உபதேசித்தருளுவர்.

ஆதலாற் சாயுச்சிய பதவியை மனிதர், பக்ஷி, மிருகம் முதலிய சகல சரீரிகளுமடைந்தார்கள்; (அதுபற்றி) இந்த ஸ்தலத்தையொத்த புண்ணிய ஸ்தலம் முன்னுண்டாயதுமில்லை; இனியுண்டாவதுமில்லை. * மகாதுவட்டாபுரத்திலே மனிதனுவது செந்துவாவது செனிக்கில் முத்தி அவர் கையதாகும்.

---

* மகா துவட்டாபுரமென்பது மாதோட்டமென வழங்குகின்றது போலும்.

பழைய ஆலயத்தைச்சுற்றி உள்ள புதுக் கட்டடங்கள் அளிக்குங் காட்சி

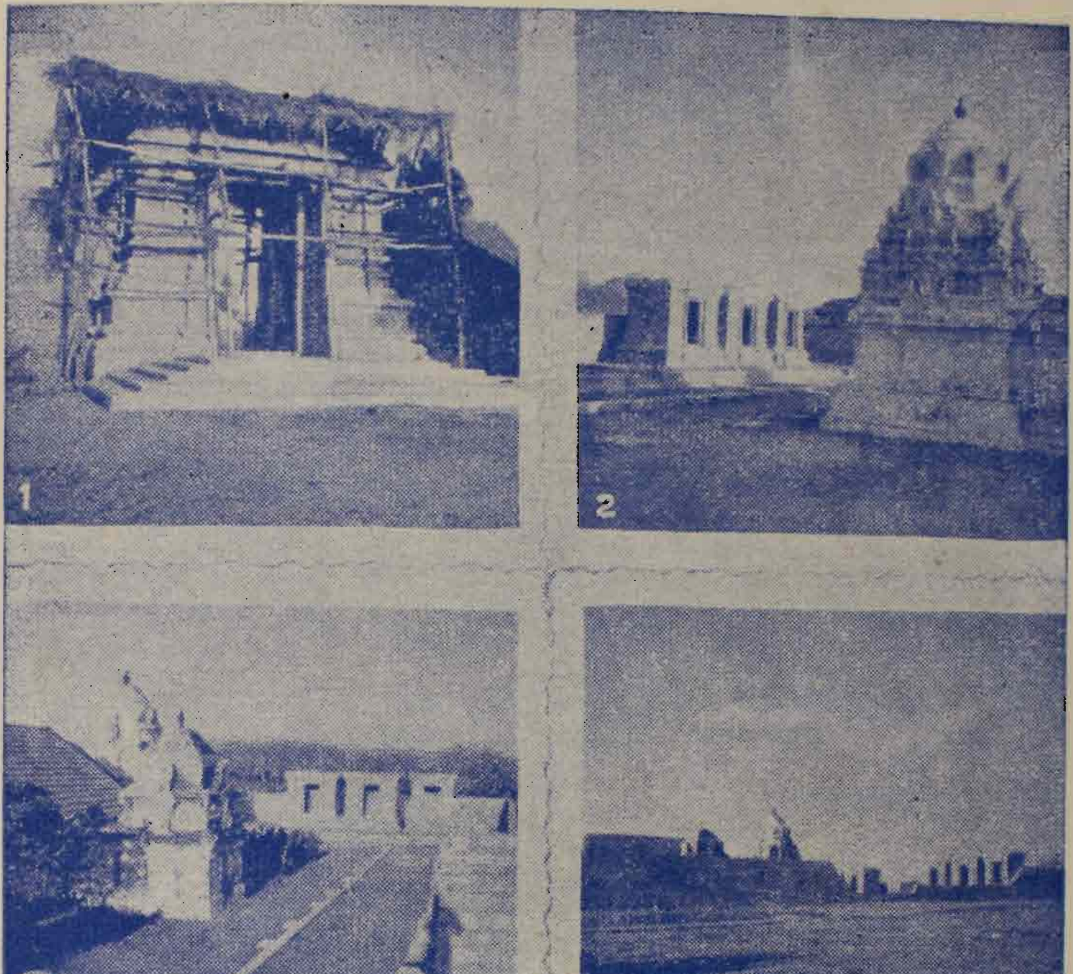

1. புதிய இராச கோபுர வாசல்.
2. தென்மேற்கு மூலை. சுவாமி கோயிலும் அதன் பின் புதிதாய் கட்டப்படும் விநயகர், சோமாஸ்கந்தர், மகாவிஷ்ணு ஆலயங்களும்.
3. புதிய வடக்கு உள் வீதி. அம்பாள் சுவாமி விமானங்களும், புதிய பஞ்சலிங்கம், மகாலக்ஷ்மி, சுப்பிரமணியர் ஆலயங்களும். நீராழி மண்டபத் தோற்றமும் விளங்கும்.
4. கோயிலின் வடக்குத் தோற்றம். திருமதில், வாகனவீதி, தேர்வீதிகளுக்கு அப்பால் இருந்து எடுக்கப்பட்டது.

ஏனைய செல்வங்கள் சொல்ல வேண்டுமா ? நல்லவனாயினும் தீயவனாயினும் இந்த ஸ்தலத்திலே மரணம் வரையும் பாலாவியிலே ஸ்நானம் பண்ணி அதன்மேல் கேதீச்சரப் பிரபுவை வழிபட்டுப் பிக்ஷையெடுத்தாவது விடுத்தாவது இந்திரிய நிக்கிரகஞ் செய்திருப்பானாயின் அவன் குலகோடியோடு கூடிச் சிவசாயுச்சியமடைவன். இந்த ஸ்தலத்திலே மனிதன் பக்தியோடு பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தைச் செபித்து உருப்போடுவானாயின் அவன் சித்தியடைவன். இதில் ஐயமில்லை. (என்று சொல்ல, முனிவர்கள்) " இந்த ஸ்தலங் கேதீச்சரமென்று முனிவரே நீர் சொன்னீர். மகாதுவட்டாபுரம் என்னும் பெயர் எங்ஙனம் இதற்கெய்தும் (என்று வினவினர். அதுகேட்ட சூதமுனிவர்) முற்காலத்திலே துவட்டா வந்து பாலாவியிலே ஸ்நானஞ் செய்து கேதீச்சர லிங்கத்தைப் பூசித்து உத்தமோத்தமமாகிய தவத்தைச் செய்தான். இவ்வமயத்திலே மகாதேவரும் பிரபுவுமாகிய சிவபெருமான் அவனது தவத்தினாலே திருவுள மகிழ்ந்து பார்ப்பதியம்மையாரோடு தோன்றியருளினர். துவட்டா அவரைத் தரிசித்து மேலாகிய பத்தியோடு துதிக்கத் தொடங்கினன்.

" அம்மையாரோடு கூடியவரே ! உருத்திரராகிய உமக்கு நமஸ்காரம். பரமான்மாவாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். கேதீச்சரப் பிரபுவே ! சேதுமத்திய வாசியாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம். அனைத்துக்கும் நாயகராகிய உமக்கு நமஸ்காரம்; அச்சத்தை யொழிப்பவரே ! உமக்கு நமஸ்காரம்; கேதீச்சரப் பிரபுவே ! சேதுமத்திய வாசியாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம். கேதீச்சரப் பிரபுவே ! ஆதிமத்தியாந்த ரகிதரும் ஆதாரத்திற் குறைவிடமானவரும் சேதுமத்தியவாசியுமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம். கேதீச்சரப் பிரபுவே ! பிரமாவிஷ்ணு ஸ்வரூபமும் சிருஷ்டி ஸ்திதிகளுக்குக் காரணரும், சேதுமத்தியவாசியுமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம். கிருபாசமுத்திரமாகிய கேதீச்சரப் பிரபுவே ! உமாதேவியாரது திவ்வியமாகிய பாதிவடிவுடையவரும் சேதுமத்திய வாசியுமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம். சுந்தரமான ஸ்வரூபமுடையவராகிய உமக்கு நமஸ்காரம். சுந்தரமுடைய பார்ப்பதியம்மையாருக்குப் பிராணநாயகராகிய கேதீச்சரப் பிரபுவே ! சேதுமத்தியவாசியாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம். உலகத்திற்காதாரமானவரே ! உமக்கு நமஸ்காரம். கேதீச்சரப் பிரபுவே ! செந்தாமரை மலர்போலும் திருவடிவுடையாரும் சேதுமத்தியவாசியுமாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம். கேதீச்சரப்பிரபுவே !

புத்திரனைத் தருக; அருளைத் தருக; நல்ல புத்தியையுந் தருக; சேது மத்தியவாசியாகிய உமக்கு நமஸ்காரம்; நமஸ்காரம்.'' இந்த ஸ்தோத்திரத்தினாலே திருவுள மகிழ்ந்து சிவபெருமான் துவட்டாவுக்கு இதனைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். "துவட்டாவே! சொல்லுதும் கேள், இந்த க்ஷேத்திரம் எவற்றினுமுத்தமோத்தமமானது. ஆதலால், நீ இங்கே வசிக்குக. நம்மீது பத்தி உமக்குண்டாகும்.' இவ்வுலகத்திலே இன்று தொட்டு இந்த ஸ்தலத்திற்குத் துவட்டாபுரம் என்னும் பெயருண்டாம். நமதருளினல் உமக்கு விசுவகன்மாவெனும் புத்திரனுண்டாவான்'' என்று வரங்கொடுத்துச் சிவபெருமான் மறைந்தருளினர். ஆதலால், இந்த ஸ்தலத்தை யொத்த ஸ்தலம் முன்னுண்டானதுமில்லை. இனி யுண்டாவதுமில்லை (என்றுங் கூறினர்).

திருச்சிற்றம்பலம்

மணிவாசகரின் திருவாசகத்தில் திருக்கேதீச்சரம்

"ஏர்தருமேழ் உலகேத்த எவ்வுருவுந் தன்னுருவாம்
ஆர்கலிசூழ் தென்னிலங்கை அழகமர்வண் டோதரிக்குப்
பேரருளின் பமளித்த பெருந்துறை மேயபிரானைச்
சீரியவா யாற்குயிலே தென்பாண்டி நாடனைக்கூவாய்''

எனக் குயிற்பத்திலும்,

"வந்திமை யோர்கள் வணங்கியேத்த மாக்கருணைக்கட லாயடியார்
பந்தனை விண்டற நல்குமெங்கள் பரமன் பெருந்துறை ஆதியந்நாள்
உந்து திரைக்கடலைக்கடந்தன் றோங்கு மதிலிலங் கைஅதனிற்
பந்தணை மெல்விர லாட்கருளும் பரிசறி வாரெம் பிரானுவாரே''

எனத் திருவார்த்தையிலும் கூறியபடி மண்டோதரியின் பொருட்டு நிகழ்த்திய திருவிளையாடல் திருக்கேதீச்சரத்திற்றான் நிகழ்ந்திருத்தல் வேண்டுமெனவும் அவளுடைய தந்தையாகிய மயன் வாழ்ந்த இடம் மாதோட்டமெனவும் சரித்திர ஆராய்ச்சியறிஞர் ஸ்ரீமான் வ. குமாரசாமிப்பிள்ளையவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றனர். இஃது உண்மையாயின் திருக்கேதீச்சரத்தின் தொன்மையும் பெருமையும் எத்தகையனவென யூகித்துக்கொள்ளலாம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

திருக்கேதீச்சரத் தேவாரத் திருப்பதிகம்

பண்-நட்டராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

விருது குன்றமா மேருவி னாணர வாவன லெரியம்பாற்
பொருது மூவெயில் செற்றவன் பற்றிநின் றுறைபதி யெந்நாளுங்
கருது கின்றவூர் கனைகடற் கடிகமழ் பொழிலணி மாதோட்டங்
கருத நின்றகே தீச்சரங் கைதொழக் கடுவினை யடையாவே. 1

(இ-ள்.) திரிபுரத்திலுள்ளோர்கள் தாங்கொண்ட வெற்றி கெட மகாமேரு வில்லாகவும், சேஷன் நாணாகவும் கொண்டு சுடுகின்ற அக்கினியாகிய அம்பினாலே போர்செய்து அவற்றை அளித்த சிவபெருமான் விரும்பி வீற்றிருக்கும் இடமாக எந்நாளும் நினைக்கப்படுகின்ற ஊராகிய முழங்குகின்ற கடல் சூழ்ந்த வாசனை கமழுஞ் சோலைசெறிந்த மாதோட்டத்திலே எவரும் மதிக்கும்படி உள்ள திருக்கேதீச்சர மென்னுந் தலத்தை வணங்க. அங்ஙனம் வணங்கினோரைத் தீவினைகள் சேரா. எ-று.

பாடல் வீணையர் பலபல சரிதைய ரெருதுகைத் தருநட்டம்
ஆடல் பேணுவ ரமரர்கள் வேண்டநஞ் சுண்டிருள் கண்டத்தர்
ஈட மாவது விருங்கடற் கரையினி லெழிறிகள் மாதோட்டங்
கேடி லாதகே தீச்சரந் தொழுதெழக் கெடுமிடர் வினைதானே. 2

(இ-ள்.) பாடுகின்ற வீணையை உடையவரும், பலபல ஒழுக்கத்தை உடையவரும், தருமதேவதையாகிய இடபத்தைச் செலுத்திப் படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் மறைத்தல் அருளல் என்கிற ஐந்தொழிலாகிய அரிய நடனத்தை விரும்புகின்றவரும், தேவர்கள் முறையிட நஞ்சையுண்டு இருண்டகண்டத்தையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுக்கு இடமாவது பெரிய கடற்கரையிற் பொருந்திய அழகு விளங்கு

கின்ற மாதோட்டத்திலுள்ள கேடில்லாத திருக்கேதீச்சர மென்னுந் தலமாம். அதனை வணங்கி எழ வருத்தத்தைச் செய்யுந் தீவினை களெல்லாங் கெடும். எ-று.

தமக்கென ஓரொழுக்கமில்லாராயினும் ஆன்மாக்களுக்கருளு மாறு பற்பல ஒழுங்குகளை மேற்கொண்டமையிற் பலபல சரிதையர் என்றும், பயன்றராவேனை நடனங்கள் போலாகாது ஆன்மாக்களை முத்தியிற் சேர்த்தலாகிய பெரும் பயன்றரும் நடனமாதலின் அரு நட்டமென்றுங் கூறினர்.

பெண்ணொர் பாகத்தர் பிறைதவழ் சடையின ரறைகழல்
சிலம்பார்க்கச்
சுண்ண மாதரித் தாடுவர் பாடுவ ரகந்தொறு மிடுபிச்சைக்
குண்ண லாவதோ ரிச்சையி னுழல்பவ ருயர்தரு மாதோட்டத்
தண்ண னண்ணுகே தீச்சர மடைபவர்க் கருவினை யடையாவே. 3

(இ-ள்.) தமது திருவருளாகிய சக்தியை ஒரு பாகத்திலுடைய வரும் சுத்த ஞானமாகிய இளம்பிறை தவழும் சடையையுடையவரும், நான்கு வேதங்களாகிய வீரக்கழலும் சிலம்பும் ஒலிக்க விபூதியை விரும்பி அணிபவரும், பற்பல கீதங்களைப் பாடுகின்றவரும், நிரீச்சுர வாதிகளாகிய முனிவர்களுக்கு ஈசன் ஒருவர் உண்டென்னும் உண் மையைப் புலப்படுத்தும் அருள் காரணமாக அவர்கள் வீடுகள்தோறும் இடுகின்ற பிச்சையை உண்ணவேண்டு மென்னும் விருப்பமுடையவர் போலச் சென்றவரும் ஆகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற உயர்ந்த மாதோட்டத்திலுள்ள திருக்கேதீச்சர மென்னுந் தலத்தை அடைபவர் களைத் தீவினையடையா. எ-று

பொடிகொண் மேனியர் புலியத ளரையினர் விரிதரு கரத்தேந்தும்
வடிகொண் மூவிலை வேலினர் நூலினர் மறிகடன் மாதோட்டத்
தடிக ளாதரித் திருந்தகே தீச்சரம் பரிந்தசிந் தையராகி
முடிகள் சாய்த்தடி பேணவல் லார்தம்மேன் மொய்த்தெழும்
வினைபோமே. 4

(இ-ள்.) விபூதியை அணிந்த திருமேனியை உடையவரும், புலித் தோலை உடுத்த அரையை உடையவரும் விரிந்தகையி லேந்துகின்ற கூரிய இச்சை, ஞானம், கிரியை என்னும் முத்தலைச் சூலத்தை யுடைய வரும், உபவீதத்தை உடையவருமாகிய சிவபெருமான் விரும்பி வீற்றி ருந்த திரைபொருகின்ற கடல்சூழ்ந்த மாதோட்டத்திலுள்ள திருக் கேதீச்சரத்திலே அன்புகொண்ட மனத்தையுடையராகித் தலைகளைச் சாய்த்து அப் பெருமானுடைய பாதங்களை வணங்கவல்ல தொண்டர் மேலே திரண்டெழுகின்ற தீவினைகள் கெடும். எ-று.

நல்ல ராற்றவு ஞானநன் குடையர்தம் மடைந்தவர்க் கருளிய
வல்லர் பார்மிசை வான்பிறப் பிறப்பிலர் மலிகடல் மாதோட்டத்
தெல்லை யில்புக ழெந்தைகே தீச்சர மிராப்பக லினைந்தேத்தி
அல்ல லாசறுத் தரனடி யிணைதொழு மன்பரா மடியாரே. 5

(இ-ள்.) மிகவும் நன்மையை உடையவரும், ஞானத்தை மிகவு டையவரும் தம்மையடைந்த அன்பர்களுக்கு அருளைச்செய்ய வல்ல வரும், உலகத்திலுள்ள பெரிய பிறப்பிறப்பில்லாதவரும் ஆகிய அளவி றந்த புகழையுடைய சிவபெருமானது வளங்கள் நிறைந்த கடல் சூழ்ந்த மாதோட்டத்திலுள்ள திருக்கேதீச்சர மென்னுந் தலத்தை இரவும் பகலுஞ் சிந்தித்துத் துதித்துத் துதித்து துக்கத்தை முழுதுங் கெடுத்து அப்பெருமானது இருபாதங்களையும் வணங்கும் அன்பர்களே சிவனடியார் என்று சொல்லப்படுவர். எ-று.

ஏனையர் அன்பராகாரென்பதாம்.

பேழை வார்சடைப் பெருந்திரு மகடனைப் பொருந்தவைத்
தொருபாகம்
மாழை யங்கயற் கண்ணிபா லருளிய பொருளினர் குடிவாழ்க்கை
வாழை யம்பொழின் மந்திகள் களிப்புற மருவிய மாதோட்டக்
கேழல் வெண்மருப் பணிந்தநீண் மார்பர்கே தீச்சரம் பிரியாரே. 6

(இ-ள்.) பரந்து உயர்ந்த பெட்டிபோன்ற சடாமுடியிலே பெரிய கங்கையைப் பொருந்தும்படி வைத்து, ஒரு பாகத்தை அருட்சத்திக்குக் கொடுத்த கொள்கையை யுடையவரும் விஷ்ணுவாகிய பன்றியினது எயிற்றை அணிந்த மார்பையுடையவருமாகிய சிவபெருமான், தமது இருப்பிடமாகிய வாழைச் சோலைகளிலே மந்திகள் மகிழ்ச்சிபெற்க இருக்கின்ற மாதோட் டத்திலுள்ள திருக்கேதீச்சர மென்னுந் தலத்தை ஒரு காலத்தும் பிரியார். எ-று.

பண்டு நால்வருக் கறமுரைத் தருளிப்பல் லுலகினி லுயிர்வாழ்க்கை
கண்ட நாதனுர் கடலிடங் கைதொழக் காதலித் துறைகோயில்
வண்டு பண்செயு மாமலர் பொழின்மஞ்ஞை நடமிடு மாதோட்டந்
தொண்டர் நாடொறுந் துதிசெய வருள்செய்கே
தீச்சர மதுதானே.

(இ-ள்.) முற்காலத்திலே சனகாதி நால்வருக்குந் தருமங்களை உபதேசித்தருளி, பலவுலகங்களிலுமுள்ள ஆன்மாக்கள் அத்தருமங் களை மேற்கொண்டொழுகும் படி செய்த சிவபெருமான் உலகத்துள் ளார் வணங்க விரும்பி வீற்றிருக்குங் கோயில், வண்டுகள் கீதங்களைப் பாடப் பூஞ்சோலைகளில் மயில்கள் கூத்தாடுகின்ற மாதோட்டத்தி லுள்ள அடியார்கள் நாடோறும் தோத்திரஞ் செய்ய அப் பெருமான் அவர்களுக்குத் திருவருள் செய்கின்ற திருக்கேதீச்சரமென்னுந் தலமாம். எ-று.

தென்னி லங்கையர் குலபதி மலைநலிந் தெடுத்தவன் முடிதிண்டோள்
தன்ன லங்கெட வடர்த்தவற் கருள்செய்த தலைவனர் கடல்வாயப்
பொன் னிலங்கிய முத்துமா மணிகளும் பொருந்திய மாதோட்டத்
துன்னி யன்பொடு மடியவ ரிறைஞ்சுகே தீச்சரத் துள்ளாரே. 8

(இ-ள்.) கைலாச மென்னும் மலையை வருந்தி எடுத்த தெற்கின் கணுள்ள இலங்கையிலுள்ளார்க் கரசனுகிய இராவணனுடைய தலைகளும் வலிய புயங்களும் தத்தம் நிலைகெட நெரித்துப் பின் அவன் வேண்டுதல் செய்ய அருள்புரிந்த முதல்வர், கடலின்க ணுள்ள பொன்னும் பிரகாசிக்கின்ற முத்துக்களும் மாணிக்கங்களும் செறிந்த மாதோட்டத்திலுள்ள, சிந்தித்து அன்போடு மடியார்கள் வணங்குகின்ற திருக்கேதீச்சர மென்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானே. எ-று.

பூவு ளானுமப் பொருகடல் வண்ண னும் புவியிடந் தெழுந்தோடி
மேவி நாடிநுன் னடியிணை காண்கிலா வித்தக மென்னுகும்
மாவும் பூகமுங் கதலியு நெருங்குமா தோட்டநன் னகர்மன்னித்
தேவி தன்னெடுந் திருந்துகே தீச்சரத் திருந்தவெம் பெருமானே.

(இ-ள்.) மாமரங்களும் கமுகுகளும் வாழைகளும் நெருங்கிய மாதோட்டமென்னும் நல்ல ஊரிலுள்ள திருக் கேதீச்சரமென்னுந் தலத்திலே நிலையாய கௌரியம்பிகை என்னும் அருட் சக்தியோடு வீற்றிருக்கின்ற நமது கடவுளே! பிரமாவும் விஷ்ணுவும் முறையே அன்னமும் பன்றியுமாய் மேலே பறந்தும் பூமியைக் கிழித்தும் தேடித் தேவரீருடைய முடியையும் அடியையுங் காண்கின்றிலர். அவர்களுடைய கடவுட்டன்மை எவ்வாருகும்? எ-று.

புத்த ராய்ச்சில புனைதுகி லுடையவர் புறனுரைச் சமனுதர்
எத்த ராகிநின் றுண்பவ ரியம்பிய வேழைமை கேளேன்மின்
மத்த யானையை மறுகிட வுரிசெய்து போர்த்தவர் மாதோட்டத்
தத்தர் மன்னுபா லாவியின் கரையிற்கே தீச்சர மடைமின்னே.

(இ-ள்.) உலகத்தீரே, புத்தசமயிகளாகிய சில வைதுத்த வஸ்திரங்களை அணிபவரும், புறங் கூறிப் பலரை வஞ்சித்து நின்று புசிக்கும் சமணர்களாகிய மூடர்களும் போதிக்கின்ற அறியாமையாகிய போதனையைக் கேளாதொழியுங்கள். மதயானையை அஞ்சும்படி யுரித்து, அதன்றோலைப் போர்த்த சகத் பிதாவாகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கின்ற மாதோட்டத்திலுள்ள பாலாவியென்னுந் தீர்த்தக்கரையி லிருக்கின்ற திருக்கேதீச்சரமென்னுந் தலத்தை யடையுங்கள். எ-று.

மாடெ லாமண முரசெனக் கடலின தொலிகவர் மாதோட்டத்
தாட லேறுடை யண்ணல்கே தீச்சரத் தடிகளை யணிகாழி
நாடு ளார்க்கிறை ஞானசம் பந்தன்சொ னவின்றெழு பாமாலைப்
பாட லாயின பாடுமின் பத்தர்கள் பரகதி பெறலாமே. 11

(இ-ள்.) பக்கங்களிலெல்லாம் மணமுரசைப் போலக் கடலோசை பிறவோசைகளை அடக்கும் மாதோட்டத்திலுள்ள திருக்கேதீச்சரம் என்னுந் தலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற இடபாரூடராகிய சிவபெருமானைச் சீர்காழித் தலைவனாகிய திருஞானசம்பந்தன் பாடிய இப் பதிகத்தையே அன்பர்களே! நீங்கள் பாடுங்கள்; மோக்ஷத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளலாம். எ-று.

நவின்று என்னும் வினையெச்சங்காரணப்பொருட்டு. மாதோட்டத்திலுள்ளார் விரகநோயுடையரன்றி என்றுஞ் சிவத்தியானஞ் செய்யுங் கற்சனராதலின் மண முரசெனக் கடலின தொலிகவர் மாதோட்டம் என்றும், வீரசக்தியாகிய விட்டுணுவே இடபமாதலின் ஆடலேறென் றுங் கூறினர்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்

அருளிச் செய்த

திருக்கேதீச்சரத் தேவாரத் திருப்பதிகம்

பண்–நட்டராகம்

திருச்சிற்றம்பலம்

நத்தார்படை ஞானன்பசு வேறிந்நனை கவிழ்வாய்
மத்தம்மத யானையுரி போர்த்தமண வாளன்
பத்தாகிய தொண்டர்தொழு பாலாவியின் கரைமேல்
செத்தாரெலும் பணிவான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே. 1

(இ-ள்.) பாஞ்சசன்னியமென்னும் சங்கையேந்திய ஞானியாகிய விஷ்ணுவென்னும் இடபத்திலேறினவரும், மதத்தால் நனைகின்ற கதுப்புப் பொருந்திய வாயையுடைய யானைத் தோலை உரித்துப் போர்த்த நித்திய கல்யாணரும், இறந்த விஷ்ணு முதலியோர்களுடைய என்பு மாலைகளை அணிபவரும் யாவரென்றால்,அன்பையுடைய அடியார் வணங்குகின்ற பாலாவியென்னுந் தீர்த்தக்கரையி லுள்ள திருக்கேதீச்சர மென்னுந் தலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே. எ-று.

ஐம்படைகளுட் சங்கமும் ஒன்ருதலின், நத்தார் படையென்றும், தமோகுண வயத்தராய் என்றுந் துயில் புரிவோர் போலாகாது என்றுஞ் சிவயோக துயில்புரியு மகா ஞானியாதலிற் பசுவாய்த் தாங்கும் பேறடைந்த பெரியர் என்பார், நத்தார்படை ஞானன்பசு என்றுங் கூறினர். பத்தாகிய தொண்டர் என்பதற்குச் சிவபுண்ணியம் பத்தையும் உடையதொண்டர் என்றலும் ஒன்று. பசுஏறுதலும் யானையுரிபோர்த்தலும் எலும்பணிதலும் தாமே முழுமுதற் கடவுள் என்பதற்கேதுவாய் நின்றன. மணவாளன் என்பதும் உடம்போடு புணர்த்தலால் அவ்வாருயிற்று. மத்தம்-களிப்பு.

சுடுவார்பொடி நீறுந்நல்ல துண்டப்பிறைக் கீளுங்
கடமார்களி யானையுரி யணிந்தகறைக் கண்டன்
படவேரிடை மடவாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
திடமாவுறை கின்ருன்றிருக் கேதீச்சரத் தானே. 2

(இ-ள்.) விபூதியையும் இளம் பிறையையும் யானைத் தோலையும் அணிந்த நீலகண்டரும், உமாதேவியாரோடு பிரியாதிருப்பவரும் யாரென்ருல், பாலாவியென்னுந் தீர்த்தக் கரையிலுள்ள திருக்கேதீச்சரமென்னுந் தலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே. எ-று.

சுடுவார் என்பது சுடுதலார்ந்த என விரியும். ஏர்-உவம உருபு.

அங்கம்மொழி யன்னுரவ ரமரர்தொழுதேத்த
வங்கம்மலி கின்றகடன் மாதோட்டநன் னகரிற்
பங்கஞ்செய்த பிறைசூடினன் பாலாவியின் கரைமேற்
செங்கண்ணர வசைத்தான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே. 3

(இ-ள்.) இளம் பிறையைச் சூடினவரும் சிவந்த கண்களையுடைய சர்ப்பகச்சையை அணிந்தவரும் யாரென்ருல் வேதவேதாங்கங்களை யறிந்த பிராமணர்களும் தேவர்களும் வணங்கித் துதிக்கத் தோணிகள் நிறைந்த கடல்சூழ்ந்த மாதோட்டமென்னும் நல்ல ஊரிலுள்ள பாலாவியெனுந் தீர்த்தக்கரையிலிருக்கின்ற திருக்கேதீச்சரமென்னுந் தலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே. எ-று.

அங்கத்தை ஒழித்த அத்தன்மையனுய மன்மதனுந் தேவரும் வணங்க எனப் பொருள்கொண்டு மன்மதன் முற்காலத்தில் திருக்கேதீச்சரத்திற் பூசித்தான் என்பாரும் உளர்.

கரியகறைக் கண்டனல்ல கண்மேலொரு கண்ணுன்
வரியசிறை வண்டியாழ்செயு மாதோட்டநன் னகருள்
பரியதிரை யெறியாவரு பாலாவியின் கரைமேல்
தெரியும்மறை வல்லான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே. 4

(இ-ள்.) நீலகண்டரும், நெற்றிக்கண்ணரும், அறிஞராலறியப்படும் வேதத்தில் வல்லவரும் யாரென்றால், வண்டுகள் கீதங்களைப் பாடுகின்ற மாதோட்ட மென்னும் நல்ல ஊரிலுள்ள பெரிய திரையை வீசிப் பெருகும் பாலாவியென்னுந் தீர்த்தக் கரையிலிருக்கின்ற திருக்கேதீச்சரமென்னுந் தலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே. எ-று.

கரியகறை என்பது கருங்கண்ணன் என்பதுபோல நின்றது.

அங்கத்துறு நோய்கள்ளடி யார்மேலொழித் தருளி
வங்கம்மலி கின்றகடன் மாதோட்டநன் னகரில்
பங்கஞ்செய்த மடவாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
தெங்கம்பொழில் சூழ்ந்ததிருக் கேதீச்சரத் தானே. 5

(இ-ள்.) அடியார்களுக்குச் சரீரத்திலுள்ள நோய்களை நீக்கியருளுகின்றவர் யாவரென்றால், தமது இடப் பாகத்திலுள்ள கௌரியம்பிகையென்னும் அருட்சத்தியோடு தோணிகள் நிறைந்த கடல் சூழ்ந்த மாதோட்ட மென்னும் நல்ல ஊரிலுள்ள பாலாவியென்னுந் தீர்த்தக் கரையிலிருக்கின்ற தென்னஞ்சோலை சூழ்ந்த திருக்கேதீச்சர மென்னும் ஸ்தலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே. எ-று.

பங்கஞ்செய்த என்பதற்கு ஒரு பாகத்தை வேறுபடுத்திய எனினும் அமையும்.

வெய்யவினை யாயவ்வடி யார்மேலொழித் தருளி
வையமலி கின்றகடன் மாதோட்டநன் னகரிற்
பையேரிடை மடவாளொடு பாலாவியின் கரைமேற்
செய்யசடை முடியான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே. 6

(இ-ள்.) அடியார்மீது வருந் தீவினைகளை நீக்கியருளுகின்றவர் யாவரென்றால் பூமியை விருத்திசெய்கின்ற கடல்சூழ்ந்த மாதோட்ட மென்னும் நல்ல ஊரிலுள்ள பாலாவியென்னுந் தீர்த்தக்கரையிலிருக்கின்ற திருக்கேதீச்சரமென்னும் ஸ்தலத்தில் கௌரியம்பிகையோடு வீற்றிருக்கின்ற சிவந்த சடாமுடியையுடைய சிவபெருமானே. எ-று.

ஊனத்துறு நோய்கள்ளடி யார்மேலொழித் தருளி
வானத்துறு மலியுங்கடன் மாதோட்டநன் னகரில்
பானத்துறு மொழியாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
ஏனத்தெயி றணிந்தான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே. 7

(இ-ள்.) அடியார்கள்மீது வருகின்ற குற்றம் மிகுந்த நோய்களை நீக்கியருளுகின்றவர் யாவரென்றால், வெண்மையாகிய சங்குகள் மிகுந்து நிறையுங் கடல்சூழ்ந்த மாதோட்டமென்னும் நல்ல ஊரிலுள்ள பாலாவியென்னுந் தீர்த்தக்கரையிலிருக்கும் திருக்கேதீச்சரமென்னுந் தலத்திலே பாலுஞ் சுவை மிகுதியை யவாவுஞ் சொற்களை

யுடைய கௌரியம்பிகையோடு வீற்றிருக்கின்ற பன்றியி னெயிற்றை யணிந்த சிவபெருமானே. எ-று.

ஒழித்தருளிகள் ஒடுங்கி என்பதுபோற் பெயராய் நின்றன. பாலுஞ் சுவைகுன்றுதற் கேதுவாய மொழி யெனினும் அமையும்.

அட்டன்னழ காகவரை தன்மேலர வார்த்து
மட்டுண்டுவண் டாலும்பொழின் மாதோட்டநன் னகரிற்
பட்டவரி நுதலாளொடு பாலாவியின் கரைமேல்
சிட்டன்னமை யாள்வான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே. 8

(இ-ள்.) அட்டமூர்த்தியாயுள்ளவரும், மேலானவரும், அழகாகத் திருவரையில் சுத்தமாயை ஆகிய சர்ப்பக் கச்சையணிந்து நம்மை யடிமைகொள்பவரும் யாவரென்றால், தேனையுண்டு வண்டுகள் சுழலுகின்ற சோலை சூழ்ந்த மாதோட்டமென்னும் நல்ல ஊரிலுள்ள பாலாவி யென்னுந் தீர்த்தக்கரையிலிருக்கும் திருக்கேதீச்சரமென்னும் தலத்திலே கௌரியம்பிகை யென்னும் அருட்சத்தியோடு வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே. எ-று.

மூவரென விருவரென முக்கண்ணுடை மூர்த்தி
மாவின்கனி தூங்கும்பொழின் மாதோட்டநன் னகரிற்
பாவம்வினை யறுப்பார் பயில் பாலாவியின் கரைமேல்
தேவன்னெனை யாள்வான்றிருக் கேதீசரத் தானே.

(இ-ள்.) பிரமா விஷ்ணு உருத்திரர் எனவும் சத்திசிவமெனவும் பேசப்படுகின்ற மூன்று கண்களையுடைய தலைவராகிய கடவுளும், என்னை அடிமை கொள்பவரும் யாவரென்றால், மரங்களின் தூங்குகின்ற சோலை சூழ்ந்த மாதோட்ட மென்னும் நல்ல ஊரிலுள்ள இருவினைகளையுங் கெடுக்கின்ற அடியார் வசிக்கும் பாலாவித் தீர்த்தக்கரையிலிருக்கின்ற திருக்கேதீச்சர மென்னுந் தலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானே. எ-று.

பாவந் தீவினையையும் வினை நல்வினையையும் உணர்த்தின. தற்பயன் கருதாது பசுக்களுக்கும் பரிபக்குவ நிகழச் செய்தது பரமுக்தி சேர்க்குமாறு மூவராயும் இருவராயும் இருந்தாரன்றி அவர்க்கவை இயற்கையன்றென்பார் மூவரென விருவரென முக்கண்ணுடை மூர்த்தி என்றார்.

கறையார்கடல் சூழ்ந்தகழி மாதோட்டநன் னகருட்
சிறையார்பொழில் வண்டியாழ்செயுங் கேதீச்சரத் தானை
மறையார்புக ழூரன்னடித் தொண்டன்னுரை செய்த
குறையாத்தமிழ் பத்துஞ்சொலக் கூடாகொடு வினையே. 10

(இ-ள்.) கரியகடலைச் சூழ்ந்த கழிக்கரை பொருந்திய மாதோட்டமென்னும் நல்ல ஊரிலுள்ள பக்கங்களிற் பொருந்திய சோலைகளில் வண்டுகள் கீதங்களைப்பாடும் திருக்கேதீச்சர மென்னுந் தலத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சிவபெருமானைப் பிராமணர்கள் புகழுகின்ற நம்பியாரூரனாகிய திருவடித் தொண்டன் பாடிய குறைவற்ற திருப்பதிகத்தைப் பாராயணஞ் செய்ய அவரைத் தீவினைகள் அடையா. எ-று.

சிறையார் என்னும் அடையை, வண்டிற் கேற்றினு மமையும்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

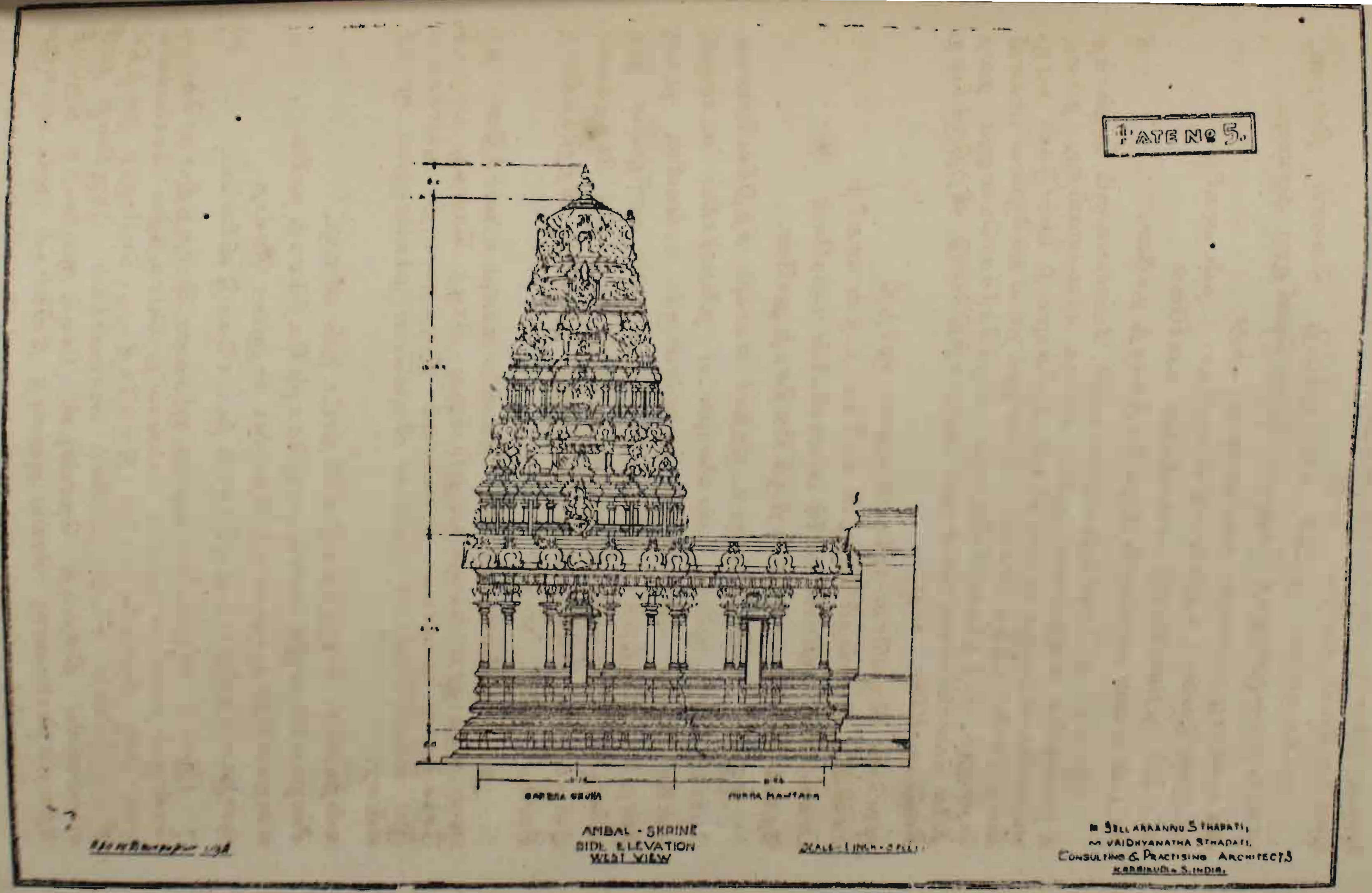
PLATE No 5.
AMBAL - SHRINE
SIDE ELEVATION
WEST VIEW
VAIDHYANATHA STHAPATI.
CONSULTING & PRACTISING ARCHITECTS

JAMBUKOLA (KANKESANTURAI) AND MAHATITTHA (MANTOTA) AS PORTS OF ANCIENT CEYLON.

BY B. J. PERERA.

(*This is an extract from an Article entitled, " The Foreign Trade and Commerce of Ancient Ceylon-I. The Ports of Ancient Ceylon" contributed by Mr. B. J. Perera to Vol. I. No. 2, of* ***The Ceylon Historical Journal,*** *January, 1952.*

Reprinted here by kind permission of the Editor Mr. S. D. Saparamadu, C. C. S.—K. V.)

The ports of ancient Ceylon played an important role both in the foreign trade of the Island and in the inter-oceanic commerce between the East and West. Being situated in the middle of the Indian Ocean and to the extreme south of the Indian Peninsula, Ceylon enjoyed a strategic position commanding the sea-routes that linked one side of the ocean with the other. The fleets of Chinese junks carrying silks and ceramic ware to trading stations on the East African coast, and the Arabian vessels which carried the spices of the East Indies to European marts had of necessity to touch at these ports which lay conveniently half-way.

The accounts of Ceylon by foreign traders and travellers on whom we usually have to depend for our information on the foreign trade of the Island in ancient times, have hardly mentioned these ports, and whatever references we get in them are hardly sufficient to construct a connected story of their development. Fortunately however there is a wealth of references in the Pali chronicles and in Sinhalese literature, which supplemented here and there by inscriptions, enable us to gain a glimpse of these ports, their development and organisation.

Jambukola and Mahatittha are the two ports most frequently mentioned in the *Mahavamsa* in its account of the earliest period of the Island's history. It is not possible to determine when exactly these ports came into use, but considering their position in relation to India, we may presume that they were in use long before the

Aryan colonisation of the Island. The *Jatakas* contain a number of references to voyages to Ceylon by North Indian merchants. But none of these works mention by name any of the ports at which they landed. From the account of a voyage given in the *Valahassa Jataka* we may presume that at least one of these ports was situated on the north-western coast of the Island.

Jambukola, identified as the modern Kankesanturai, served as the port to North India especially to Tamralipti in Bengal which in its turn served as the port for Ceylon. In the pre-Christian era it was used exclusively for communications with Bengal with which Ceylon was at that time so intimately connected. It was from this port that the envoys of King Devanampiyatissa set out for the Court of Emperor Asoka. It was also at this port that the sapling of the Sacred Bo-tree was landed. From a reference in the *Mahavamsa* we know that it was connected with Anuradhapura by a highway. "King Devanampiya Tissa did cause the whole of the road from the northern gate even to Jambukola to be made ready." After the time of King Devanampiya Tissa, Jambukola appears to have declined in importance. The distance of Jambukola from Anuradhapura is twice the distance of Mannar from Anuradhapura, and therefore Mannar gave better access to the capital than Jambukola. Jambukola is however occasionally mentioned in the Pali commentaries and Sinhalese works as the port of embarkation and landing for voyages of a religious nature. Perhaps the Jambukola Vihare built at the site where the Sacred Bo-tree was landed in the Island was specially venerated and included in the itinerary of Buddhist devotees both from Ceylon and India.

Mahatittha is the first port to be mentioned by name in the *Mahavamsa.* It was at this port that the wives for Vijaya and his followers landed from South India. An analysis of the references show that this port was used chiefly for contact with South India. Its close proximity to South India and to the Sinhalese capital Anuradhapura made it an important port from the earliest period of Ceylon history. Since the major exports of Ceylon were all royal monopolies the port nearest to the capital would have become the chief port of the Island.

Although Mahatittha is first mentioned in connection with the landing of Vijaya's second wife there is no doubt that it was used as a port by the Tamils long before the Aryan settlement in

Ceylon. The existence of the temple of Thiruketisvaram the origin of which is not covered by any existing records is an indication of the antiquity of this port. Indeed Mahatittha is the only port in the Island which can be called a buried city. Today the site of the port presents a vast mound of piled up ruins on which coins and beads are laid bare by every shower of rain. The site of the ancient town itself appears to have covered an area of about 300 acres. One of its main roads recently excavated is almost 40 ft. wide.

The ruins of Roman pottery, coins and articles of foreign origin found here, are the first definite evidence to prove that Mahatittha was a great port in the early centuries of the Christian era. Next we have the references in the *Sangam* Literature of the Tamils which describe Mahatittha as a great port. Mahatittha played an important role in the political history of the Island. Almost every invading Tamil army landed at this port, and the invaders could always count on the large colony of Tamils settled there for help.

Although Mahatittha was generally used for intercourse with South India there are a few instances of voyages from North India to this port. When the Tooth Relic was brought to Ceylon in the 4th century the Kalinga Prince who brought it landed at this port The Pali *Dathavansa* does not mention this port by name but merely calls it the Lankapattana. Perhaps its author was averse to give this port, which had such strong Hindu elements the honour of being the spot where the sacred paladium was landed. Also it is interesting to note that the *Daladavamsa* written about the 12th century uses the most disparaging terms in its reference to the port

Since Mahatittha was the port for South India there was a strong South Indian element here. Besides the ancient temple of Tiruketisvaram whose origins are veiled in the mists of antiquity there was also another temple named Rajaraja Isvarattu Mahadeva, so called after the Chola conqueror of Ceylon of the 11th century. When the Kalinga Prince bearing the Tooth Relic landed at this port it was at a Hindu temple that he took shelter for the night. The importance attached to this temple by the Cholas is seen by the change of the name Mahatittha to Raja-raja-puram during the period of their occupation of the northern part of the Island. A Chola inscription mentions still another temple named Tiruviramisvaram Udaiyar at this port. Mahatittha was also held in

veneration by the Sinhalese and it was considered a heinous crime to slaughter cattle here. Mannar naturally was also a centre of internal trade. We have an reference in the *Saddharmalankaraya* to a trader of this port going to the interior of the country for the purpose of trade.

Judging from the regular references to this port in literary works belonging to different periods we may infer that it continued to be the chief port for Raja-rata up to the end of the 12th century. There is not the least doubt that the great emporium of trade referred to by Cosmas was Mahatittha. The testimony of Cosmas relating to the importance of Mahatittha is attested by finds of different types and forms of pottery from Rome, Arabia and China. Sundaramurthi Nạyanar, the Hindu hymnist of the 6th century mentions it as a port with many ships. The *Hudud Al Alam* written about the year 982 A.D. states "there is a large city called Muvas ; it is situated at the extremity which lies towards Hindustan. Whatever this Island produces is carried to that city and therefore to the cities of the world."

In the 12th century King Parakrama Bahu I assembled many ships at Mahatittha to launch an invasion of the Pandya Kingdom. King Nissanka Malla in one of his inscrtptions claims to have built an alms-hall at Mahatittha. This indicates the continued importance of this port in the 12th Century inspite of the transfer of the capital from Anuradhapura to Polonnaruwa. The port also figures in the campaigns of the King Parakrama Bahu II and is referred to as an stronghold of the Tamils. One of the latest references to it is found in an ancient glossary to the *Sasadavata* where it is mentioned as the landing place of a South Indian army. By the 15th century however, Mahatittha appears to have ceased to be an important port. The *Kokila Sandesa* written in the reign of King Parakrama Bahu VI in the 15th century in giving an description of the important places along the western coast of the Island hardly refers to Mahatittha. The rise of Colombo as the chief port of Ceylon after the abandonment of Raja-rata and the shifting of the capital to Jayavardenapura-Kotte contributed to the decline of Mahatittha which had been the most important port of Ceylon for fifteen centuries. There appears to have been a revival of the port in the years prior to the arrival of the Portuguese for Queyroz gives Mantota in the list of the ports of the Island. In fact Mantota is given as one of the kinglets into which the Island was divided on the arrival of the Portuguese.

Among the lesser ports mentioned in the chronicles was Uratota (modern Kayts). This port appears to have been frequented by foreign merchants. An inscription found at Nainativu mentions this port. It is also mentioned in the *Pujavaliya* as one of the places fortified by Magha the Kalingan invader in the 12th century.

* * * * *

Trincomalee was another port of the *Mahavamsa* period. The chronicle states that Panduvasdeva landed at the mouth of the Mahakandara river. The commentary on the *Mahavamsa* gives Gokanna as the name of the spot where he landed. Although Geiger suggests that the Mahakandara river was a stream to the north of Mahatittha, it is clear from the account of the commentary that the Mahakandara river was none other than the Mahaveli-ganga. Later on in the same chapter the *Mahavamsa* states that Baddhakaccayana landed at Gonagamaka. Neither Geiger nor Malalasekera in his *Dictionary of Pali Proper Names* has identified this place. There is no doubt that the Gokanna of the earlier pasaage and Gonagamaka refer to the same place. Gona and Gokanna in Sinhalese and Pali respectively mean "deer." Thus it is clear that the commentary has given the Pali and Sinhalese forms of the same name in two different places in the same chapter. The indentification of Gonagamaka or Gokanna with the present Trincomalee is not difficult. The name Trincomalee consists of three different words. "Tiru" and "Malai" in Tamil mean "holy" and "hill" respectively, and "Kona" is none other than the Tamil rendering of the Sinhalese "gona." The *Vayu Purana* refers to this port. Like Mahatittha on the western coast Trincomalee appears to have been a centre of Hinduism. King Mahasena built a Buddhist vihare here after first destroying a Hindu devale which existed on the spot. Other references in the *Culavamsa* connects this place with magic. An inscription of Jatavarmen Vira Pandya claims that this king planted the Pandya flag with the double fish emblem on Konamalai.

Pallavavanka, identified with Palvakki by Codrington was the port from which Parakrama Bahu launched his invasion of Burma in the 12th century. Since the term "Vanka" can be applied to a bay in Sinhalese, Codrington's identification of this port with Palvakki which is situated in a bay appears to be correct. Although this is the only reference to Pallavavanka, there is no doubt that

this was a port of some importance as it would not have been used as a base for an invasion if it did not already have the facilities for the launching of an invasion.

* * * * *

We have very little information on the internal organization of these ports. An inscription at the Vishnu Devale at Dondra belonging to King Parakrama Bahu II gives interesting information on the administration of the port. An inscription found at Godavaya datable to the 1st or 2nd century refers to the grant of the taxes collected there to the vihare at the place. An inscription from Mahatittha refers to royal offices in charge of the collection of taxes at this port. The Nandiya Vastu of the *Saddharmalankaraya* states that the king appointed a royal official for the collection of taxes at Mahatittha. Besides the collection of taxes these officials may have been charged with the welfare of the foreign merchants arriving at this port. According to Cosmas when Sopatrus the Roman merchant arrived at this port he was received and conducted to the king by the custom house officials. The more important ports were cosmopolitan places with communities of Arabs, Jews, Romans, Persians, Chinese and Indians. These foreigners were well treated by the king and were allowed to practice their religion without let or hindrance. Abu-Zaid refers to the religious tolerance of the king and to the settlements of Jews and Manicheans. Sometimes there was thuggery at the port and the kings were not always able to keep these unlawful elements in check. Abu Zaid describes in detail the manner in which the rich merchants were kidnapped by Indian robbers in the market place.......................

———

EXCAVATIONS AT TIRUKKETISVARAM

BY

S. Sanmuganathan, Conservation Assistant

(Appendix 1 of Report on the Archaeological Survey of Ceylon for 1950.)

Mantai in the Mannar District is the ancient Mahatitha (Sin; Matota), the principal sea-port of Ceylon when Anuradhapura was the capital of the Island. There are frequent references to Mahatitha in the chronicle that it was flourishing from the earliest historical period.

The walls and double moats of the ancient city can still be traced in the site.

Archaeological investigations were carried out on the site in 1887 by Boake and by A. M. Hocart in 1925-28. The results of Hocart's work could not be published in adequate form as he had to relinquish his post as Archaeological Commissioner due to ill-health in 1929.

The ancient Saiva shrine of Mahatitha called Tirukketisvaram is referred to in Tamil devotional hymns dating from the 7th century A. D. The Pali Dathavamsa also testifies to the existence of a Brahmenical shrine at the site in ancient days.

Further excavations commenced in April 18th 1950, and is in progress. An ancient road almost forty feet wide from the Eastern gate is located. Running parallel to it is another ancient road narrower in width. On either side of these roads there are vestiges of buildings. The road from the eastern gate leads to a building, probably a temple of a later period. No definite date can be assigned to it until further investigations are carried out. However at this spot a "THIRTHAKAL" is found which fits into pieces that are lying around the modern temple. A damaged lingam, one of the largest found in Ceylon, is said to have been found in this spot some forty years ago. Further excavations at this site would reveal the nature and use of this building.

A pottery rimmed well or soakage pit and two stone lined wells have been located. The stone well 3'-0" in diameter has been successfully dug 32'-0" below the present surface up to water level. This has yielded some interesting pottery types and fauna bones which are receiving study.

Considerable types and forms of pottery from Rome, Arabia and China have also been found. Among them are Arretine pottery which should be a source for dating the strata.

Outside the city walls some burials were located and excavated. One of these pits revealed a full skeleton in situ with associated pottery. Dr. P. K. Chanmugam, Professor of Anatomy of the University of Ceylon visited the site and exhumed the remains and brought it to the University for comparative study. Further skulls and bones from the neighbouring pits were also collected and sent to the University.

Beads of considerable variety have also been found. A systematised study of the pottery and small finds will take time for further investigations.

An object of great interest is a small toy ivory chariot drawn by four horses. It has two ten spoked wheels joined together with an axle and hub. The semi-circular basket or body acting as a guard on the front rests on the axle. The pole attached to the axle is in the centre between the two pairs of horses. At the end of the pole is a yoke which rests right across the neck connecting the four horses.

Owing to climatic conditions and lack of water, excavations will be terminated in the near future and continued next for further period of three months.

[The late Mr. S. Sanmuganathan, Assistant Archaeological Commissioner has done a great service to Hindu Culture by the successful way in which he has conducted the excavations at the Ancient Temple at Tirukketheeswaram, as is seen from the official report of the operations published above—K. V.]

முப்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் திருக்கேதீச்சர நிலைமை

[திரு. குல. சபாநாதன் இற்றைக்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் திருக்கேதீச்சரத்தலத்தைத் தரிசித்து, அத்தலத்தைப் பற்றிய அக்கால நிலைமையை விளக்கி 'கலைமகள்' பத்திரிகைக்கு எழுதிய கட்டுரையின் சுருக்கம் இது.

—க. வை.]

" அங்கம்மொழி யன்னாரவ ரமரர்தொழு தேத்த
வங்கம்மலி கின்றகடன் மாதோட்டநன் னகரிற்
பங்கஞ்செய்த பிறைசூடினன் பாலாவியின் கரைமேற்
செங்கண்ணர வசைத்தான்றிருக் கேதீச்சரத் தானே."

திருக்கேதீசுவரத்தை ஒரு முறை போய்ப் பார்த்து வரவேண்டுமென்ற ஆசை நெடுநாளாக இருந்தது. என் நண்பர் திரு. க. சிற்றம்பலம் என்னுடன் பல புராதன தலங்களைச் சுற்றிப்பார்க்க வந்தவராதலின் அவரையே கூட்டிச்செல்லவேண்டுமென்று பல முறை அவரைத் தூண்டினேன். ஒருநாள் நாங்கள் இத்தலத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கும்பொழுது மற்றொரு நண்பர் வந்து சேர்ந்தார்.

" நீங்கள் என்ன விஷயம் பேசிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள் ? " என்றார்.

" ஒன்றுமில்லை; திருக்கேதீசுவரம் போய்வரக் கருதுகிறோம் " என்று விடையிறுத்தேன்.

" போவது நல்லதுதான். ஆனால் மண்டபத்தில் நடக்கும் சோதனைக்குத் தப்பித் திரும்புவது மிகக் கஷ்டம் " என்றார்.

" அவ்வளவுதூரம் போகவேண்டியதில்லை. போனாலும் மண்டபத்தில் அவர்கள் தொந்தரவுகொடாமல் பார்த்துக்கொள்ளலாம் " என்றேன்.

இங்ஙனம், இத்தலம் எங்குள்ளதென்பதை வெளிப்படுத்தாமலே எங்கள் சம்பாஷணை நடந்துகொண்டிருந்தது. ஈற்றில் உண்மையை அறிந்த என் நண்பர் வெட்கித் தலைகுனியநேரிட்டது. திருக்கேதீச்சரம் இலங்கையிலோ இந்தியாவிலோ இருக்கிறதெனத்தெரியாத இலங்கை

வாசிகள் பலர் இருக்கின்றனர். இத்தலத்தின் பண்டைப் பெருமையை அறிந்த சிலரே சென்று தரிசித்து வருகின்றனர். இத்தலத்தைப்பற்றிய வரலாறுகள் மறக்கப்பட்டுப் போய்விடாமல் கட்டுரை மூலமாவது நினைவூட்ட விரும்பியே இதனை எழுதத் துணிந்தாம்.

ஈழநாட்டிலுள்ள பாடல் பெற்ற இரு தலங்களுள் திருக்கேதீச்சரம் ஒன்றாகும். இத்தலத்தின் பெருமையை அறிவதற்குமுன் ' வங்கம் மலிகின்ற மாதோட்ட நன்னகரை'ப் பற்றி அறிந்திருத்தல் அவசியம்.

மாதோட்டம்

' மாதோட்டம் ' என்னுஞ் சொல்லின் பொருள்பற்றிப் பல்வேறு கொள்கைகள் இருக்கின்றன. ' மாதொட்ட ' என்னுஞ் சிங்களச் சொல் மருவி இங்ஙனம் வழங்கப்படுகின்றதென்பர் ஒரு சாரார்; பெருந்துறையெனப் பொருள்படும் தமிழ்ச்சொல் என்பர் பின்னொரு சாரார்; மகாதுவட்டா வெனும் அரசன் பூசித்த இடமாதலின் மாதோட்டமென்றாயிற்றெனத் தக்ஷிணகைலாச புராணம் கூறுகின்றது. மாந்தையென்பது மாதோட்டத்தின் சுருங்கிய பெயர். பெயர்க்காரணம் எங்ஙனமாயினும் மாதோட்டம் சிறந்ததொரு துறைமுகமாகப் பண்டைக்காலந்தொட்டு விளங்கிற்றென்பதற்கு ஐயமின்று. குறுந்தொகை முதலிய நூல்களிற் கூறப்பட்ட மாந்தை இலங்கையிலுள்ள இவ்விடத்தையே குறிக்கும் எனச் சிலர் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர். எனினும் போதிய சான்று இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

விஜயனுடைய இரண்டாம் மனைவியாகிய பாண்டிய இளவரசியும் பரிவாரமும் வந்து இறங்கிய இடம் 'மகாதீர்த்த' எனப்படும் மாதோட்டம் என மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது. மனுநீதி கண்ட சோழனைப் போல் அரசாண்ட எல்லாளன் துட்டகைமுனுவுடன் போர்புரியநேர்ந்த பொழுது, அவனுடைய சகோதரன் வல்லூகன் (Bhalluka) என்பவன் 30,000 தமிழ் வீரர்களுடன் மாதோட்டத்தில் வந்து இறங்கினன் எனவும், தூத்துக்குடியிலிருந்து கொணர்ந்த புத்ததந்தம் மாதோட்டத்தில் இறக்கப்பட்டது எனவும் " இராசாவலி " என்னும் நூல் குறிப்பிடுகின்றது. மேலும் விஜயபாகுவினுடைய காலத்தில் தமிழர் படையொன்று மாதோட்டத்தில் வந்து இறங்கிற்றென மகாவம்சம் குறிப்பிடுகின்றது.

அராபியர்கள் வியாபாரத்தின்பொருட்டு மாதோட்டத்தில் வந்து இறங்கினார்களெனவும், வேறு ஓர் இடத்திலும் காணப்படாத பெருக்கு (Baob) மரம் அவ்விடத்தில் வளர்தலால், அது முன்னர் அராபி

யருடைய ஒட்டகங்களுக்கு உணவாக அவர்களால் கொணர்ந்து வளர்க்கப்பட்டதெனவும் கூறுவர். *

மாதோட்டத்தில் நடைபெற்றுவந்த வியாபாரத்தில் உரோம கிரேக்க நாணயங்கள் வழங்கினவெனப் பிரிதாம் (Pridham) என்னும் பழைய சரித்திர நூலாசிரியர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். யவனர் கிரேக்கர் முதலாயினோருடன் வியாபார சம்பந்தம் இருந்ததென்பதற்கு இவ்விடங்களில் இக்காலத்திலும் கடுமழை பெய்துவிட்ட பின் கண்டெடுக்கப்படும் நாணயங்களே சான்றாகும் யாழ்ப்பாண அரசர்களுடைய நாணயங்களும் இவ்விடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டன. சம்பந்த சுவாமிகள் காலத்திலும் மாதோட்டம் ஒரு துறைமுகமாகவே இருந்தமைபற்றி “ வங்கம் மலி மாதோட்ட நன்னகர் ” என்றார். மேலும் தாம் பாடிய பதிகச்செய்யுள் ஒவ்வொன்றிலும் “ மாதோட்டம் ” என்னும் பதத்தைப் பிரயோகித்திருத்தல் கவனிக்கற்பாலது. மாந்தையில் ஒரு காந்தக்கோட்டை இருந்ததென்பது பல நூல்களாலும் அறியக்கிடக்கின்றது. “ காந்தமுறுந் தடமதிலும் கழுமலர்ப் பொழிலுமுற்ற, மாந்தைநகர் ” என மாந்தைப் பள்ளில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஹியூங் திசாங் (Hiuen Tsang) எனும் சீனதேச அறிஞனும் இக் காந்தக் கோட்டையைப்பற்றிக் கூறியிருக்கின்றான். பெரிபுளூஸ் (Periplus) என்னும் சரித்திராசிரியன் இக்கோட்டையை, “ சோப் பட்டினம் ” (Sopatana) எனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றான். சோப் பட்டினம் என்பது மாதோட்டத்தையே குறிக்குமெனவும், இது “ மதில் அல்லது எயில் விசேஷம் பெற்று அரணுக்கப்பட்ட கோட்டையுடைய பட்டினம் ” எனப் பொருள்படுமெனவும் கொள்வர் சரித்திரவாராய்ச்சி அறிஞர் முதலியார் இராசநாயகமவர்கள்.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால் இலங்கைத்தீவின் தலைப்பட்டினமாகவும், ஏற்றுமதி இறக்குமதி செய்யும் வசதிகளுள்ள பட்டினமாகவும், கீழைத்தேச மேலைத்தேசக் கப்பல்கள்வந்து தங்கிச் செல்லும் மத்திய துறைமுகமாகவும், பல தேய வர்த்தகர் வந்து இறங்கிப் பண்டங்கள் கொண்டு கொடுக்கும் துறைமுகமாகவும் மாதோட்டம் விளங்கிற்றென்பது நன்கு பெறப்படும்.

பாலாவி

இம்மாதோட்டத்திலுள்ள பாலாவியின் சிறப்பைச் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தாம் பாடிய தேவாரப் பதிகத்தில் காட்டியிருக்கின்றார். இவருடைய பதிகச் செய்யுள் ஒவ்வொன்றிலும் பாலாவியின் கரைமேல் எனுஞ் சொற்றொடர் ஆளப்பட்டிருத்தல் கவனிக்கற்பாலது.

---

* Tirukketisvaram, Mahatirtha, Matoddam or Matoddai by J. W. S. Boake Esq., C.C.S.—Journal of the Royal Asiatic Society, Ceylon Branch; Vol. X. No. 35—1887.

"மாதோட்டந்தர் மன்னு பாலாவியின் கரையிற் கேதீச்சரம்" எனச் சம்பந்தசுவாமிகள் பாடியிருத்தலால் பாலாவி சிறந்த தீர்த்தமாக விளங்கிற்றென்பது தேற்றம். எனவே தொலமி (Ptolemy), பிளினி (Pliny) முதலியோர் குறிப்பிட்ட 'Palasi mundi oppidum' என்னும் இடம் பாலாவி மண்டலமெனப்படும் திருக்கேதீச்சர நகரையே குறிக்குமெனக் கோடல் மிகப்பொருத்தமாகவே தெரிகின்றது. மன்று என்பதை முண்டு எனக் கிரேக்கர்கள் வழங்கியிருத்தலும் கூடும். பாலாவி மன்று என ஓர் இடத்தின் பெயராக இருந்ததனையே இலங்கை முழுதிற்கும் பெயராக வைத்துக்கொண்டார்களாதல்வேண்டும். மன்று மண்டு எனத் திரிந்து முண்டெனச் சிதைந்ததென்றல் பொருந்தும். நீலகிரியைச் சார்ந்த மன்று என்னும் பல ஊர்களின் பெயர்கள் உதகமண்டு என்றாற்போல மண்டென வழங்குவது கண்டுகொள்க..................................

அழிந்த நிலை

இங்ஙனம் சிறந்து விளங்கிய இத்தலம் கடற்பெருக்கினாலழிந்ததோ, மெல்ல மெல்ல அழிந்ததோ, இதனைப் பிடித்தவர்களால் அழிந்ததோ என்பது ஒருவாற்றானும் தெளிவாய்த் தெரியவில்லை. வடநாட்டு முனிவரொருவர் இவ்விடத்தில் பூசிக்கும் பொழுது தமது வழக்கப்படியே சூரியபகவானை வரவழைத்ததாகவும், சூரியபகவான் காட்சியளித்து, "இந்நாட்டிற்கு இயையாக் கிரியைகளைச் செய்து எம்மை வரவழைத்தமையால் நீயும் நீசனாவாய். இத்தலமும் அழிந்துபோம்" எனச் சபித்தமையால் உடனே மண்மாரி பொழிந்து இத்தலம் அழிந்ததாகவும் ஓர் ஐதிகமுண்டு. இத்தலம் மேட்டு நிலத்தில் இருக்கின்றமைகுறித்து எழுந்த கதையாயிருக்கலாம் இது. கருங்கற்கள் முதலியன புதைந்து மண்ணால் மூடப்பட்டுக் கிடந்தமை குறித்தெழுந்த கதையாயும் இருக்கலாம். ஆனால் இதற்கு வேறு சான்றிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

இற்றைக்கு 500 ஆண்டுகட்கு முன்னரே இத்தலம் அழிந்திருத்தல்வேண்டும். இத்தலம் கிலமாய்க் கிடந்ததைப்பற்றி டி கொற்றோ (De Cauto) என்னும் சரித்திர ஆசிரியர் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்; வேலையாட்கள் கல்லிப் பார்த்தபொழுது யவன நாணயங்களும் மிகவும் வேலைப்பாடு நிறைந்த இரும்புச்சங்கிலித் துண்டொன்றும் எடுக்கப்பட்டன எனவும் இத்தகைய சங்கிலியைப்போல் இந்தியா முழுமையிலும் எந்தக் கம்மாளனாலும் செய்ய முடியவில்லையெனவும் கூறுகின்றார்.

மாந்தைப்பகுதி அரசாங்க அதிகாரியாயிருந்த துரைனம் அவர்களும் தம்முடைய அறிக்கையொன்றில் திருக்கேதீச்சரத்தைப்பற்றிய சில வரலாறுகளைக் காட்டியிருக்கின்றார்கள். அவற்றுள் முக்கியமான பாகம் வருமாறு :—" திருக்கேதீசுவரம் இராமேசுவரத்தைப் போலவே பெரிதாக இருந்ததெனவும் இப்பொழுது இராமேசுவரத்துக்குச் சென்று வணங்குவதுபோல் அக்காலத்தில் இந்தியாவில் பல திசைகளிலுமுள்ள சைவர்கள் இத்தலத்தைப் போற்றிவந்தார்களெனவும் ஐதிகமுண்டு. போர்த்துக்கேயர் இக்கோயிலை இடித்து இக் கற்களைக் கொண்டே மாந்தையிலுள்ள கிறிஸ்தவக் கோயிலைக் கட்டினார்களெனவும் கூறுவர். பழைய கோயிலிருந்த இடத்தின் ஒரு பாகத்தில் கட்டப்பட்டதென யான் கருதும் பழைய கிறிஸ்தவக் கோயிலின் அஸ்திவாரத்தின் மிக அண்மையில் கற்சிலைகள் கண்டெடுக்கப்பட்டமை மேற்கூறிய கொள்கையினை வலியுறுத்தும்" *

இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்காலந் தொடங்கி அநேக வருடங்கள் கழிந்தும் இங்கிருந்த சைவர்கள் இக்கோயிலைப் புதுப்பிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டவர்களாகக் கருத இடமில்லை. மண்மேடாகக் கிடந்த இத்தலம் எருக்கும் முட் செடிகளும் பரந்து நரிகளும் புலிகளும் வாழும் காடாக மாறிற்று. தொல்பொருட்கலைப் பகுதியினரும் (Archaeological Department) இவ்விடத்தில் இடைக்கிடையே குழிகள் கிண்டிப் பரிசோதித்தார்களேயன்றி முறையாகப் பணஞ் செலவிட்டு அகழ்ந்து பார்ப்பார்களாயின் அரும்பெரும் பொருள்களைப் பெறுவார்களென்பதற்கு ஐயமில்லை. தொல்பொருட்கலைப் பகுதியினர் ஆராய்ச்சி செய்யவேண்டிய இடங்களுள் இதுவும் ஒன்றெனப் பல சரித்திராசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுச் சென்றிருக்கின்றார்கள். †

---

* Administration Report—The Ruins at Tirikechuram in Mandai; Govt. Agent's Diary : 22—12—1887.

† " At Mantotte, the antiquarian will find an ample field for research in the still extant remains of remote antiquity, amongst which are the vestiges of an immense tank (Giant's tank), but inferior in size to many in the island, and the ruins of a former Gentoo city, built of brick. The antiquity of the Hindoos by whom, I humbly presume, the island was originally peopled, and their civilization, at the remotest period of history, are accorded by all the ancient, Eastern philosophers." Ceylon & its Capabilities by J. W. Bennett—1843.

புதுப்பிக்கும் முயற்சிகள்

இத்தலத்தைப் புதுப்பிக்க விரும்பி ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலரவர்கள் 1872-ஆம் ஆண்டில் "யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை" * என்னும் ஒரு விஞ்ஞாபனம் வெளியிட்டதுமன்றி இக்கோயிலிருந்த நிலத்தைச் சைவர்கட்கு விலைக்குத் தரும்படி விண்ணப்பித்தார்.

பழைய லிங்கமும் நந்தியும் பிள்ளையாரும் வெளிக்கிளம்பின. வேலையாட்களுடைய கவனயீனத்தாற்போலும் லிங்கம் சிறிது பழுதடைய நேரிட்டது. இது கோயிலின் ஒரு பக்கத்தில் வைத்து பூசிக்கப்பட்டு வருகின்றது. பழைய நந்தியே இப்பொழுதும் இருந்து வருகின்றது. பழைய கொடித்தம்பம் நாட்டியது எனக் கருதப்பட்ட பெரிய கருங்கல் இருந்த இடத்தைக்கொண்டே இப்பொழுதுள்ள கோயிலின் மூலஸ்தானம் முதலியன கணிக்கப்பட்டனவென அக்கோயிற் கணக்கப் பிள்ளை சொன்னார். ஆனால் இது பழைய இடத்திற்றான் நிறுவப்பட்டதோ அன்றோ வென்பது சந்தேகமே. திருப்பணி வேலை தொடங்கப்பட்டுச் சிறிய கோயிலொன்று அமைக்கப்படலாயிற்று. 1910-ஆம் ஆண்டில் கும்பாபிஷேகம் நடந்தேறியது. இவ்வளவு பெருமைவாய்ந்த தலத்திலுள்ள ஆலயம் வானளாவிய கோபுரங்களையுடையதாய் விளங்கும் நாள் எந்நாளோ?

இத்தலத்தைத் தரிசிக்க விரும்புவோர் கொழும்பிலிருந்து புகையிரத மார்க்கமாக மன்னாருக்குச் சென்று அங்கிருந்து மாட்டுவண்டியிலாவது மோட்டார் வண்டியிலாவது $6\frac{1}{2}$ மைல் தூரம் செல்லவேண்டும். இக்கோயிற்கு அருகில் தங்குவதற்குரிய சத்திரம் மடம் முதலியன இல்லை. தண்ணீர் வசதி மிகக்குறைவு. மன்னாரிலுள்ள பிள்ளையார் கோயில் மடத்தில் தங்க வசதியுண்டு.

சைவத்தின் மேற்சமயம் வேறிலையதிற் சார் சிவமாம்
தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ மில்லெனு நான்மறைச்
செம்பொருள்வாய்
மைவைத்த சீர்த்திருத் தேவாரமும் திருவாசகமும்
உய்வைத்தரச் செய்த நால்வர் பொற்றாள் எம்முயிர்த் துணையே.

---

* நாவலர் பிரபந்தத்திரட்டு, பக்கம், 69.

MAṄTOTA IN EARLY HISTORY AND LITERATURE

BY

Mudaliyar C. Rasanayagam, C.C.S.

(This article comprises extracts and adaptations of passages from the author's book, " Ancient Jaffna."—K.V.)

According to the Mahavansa, the Naga strongholds in the sixth century B. C. were at Nagadipa (Jaffna Peninsula) in the North and at Kalyani (Kelaniya) on the west coast of Ceylon. We are told in graphic words that when Mahodara was reigning at Nagadipa, his nephew Culodara at Kannavaddamana mountain (Kandamadanam near Rameswaram) and his uncle Maniakkhika at Kalyani, a conflict arose between Mahodara and Culodara for a gem-set throne then in Nagadipa. While these two Naga kings, with their vast armies, were fighting for the possession of the throne, Buddha appeared on the scene, settled their dispute, claimed the throne, and, seating himself on it, he preached to them a sermon on reconciliation. As a result of this preaching eighty " kotis " (i.e. 800 million) of Nagas are said to have been converted to Buddhism. This was during the second visit of Buddha to Ceylon. From that time the gem-set throne became an object of worship and for several centuries attracted thousands of Buddhist pilgrims to Nagadipa.

The story of the conflict between the Naga kings and the intervention of Buddha as peacemaker is corroborated in every detail by Manimekalai, a Tamil epic, composed about the middle of the second century A. D. But whatever the historical value of the story itself, we are concerned only with its scene and its setting; and it is very probable that Mani-pallavam, where the event is placed by the Tamil author, is identical with the Nagadipa of the Mahavansa.

The Nagas, according to Mr. A. K. Muzumdar, were Thibeto-Burmans and were, about 4000 B. C., driven by some political disturbance from Central Asia into India through the North-Eastern gate. " Their muscular frame, yellow complexion, flat nose, small eyes, high cheek bones and scanty beard show that they originally belonged to the Mongoloid stock." Jambulus, a captive of Ethiopia who was sent out to sea, appears to have reached Ceylon before the beginning of the Christian era. He probably touched a port on the northern or north-western coast of Ceylon, for, in his writings, he has referred to the islands on that coast. He says that the

people there "had no hair other than that on their heads, eyebrows and chins," thereby affording clear proof of the Mongolian descent of the Nagas. Whatever may be the time fixed by learned historians for the influx of the Aryans into India, it is now generally admitted that the Nagas preceeded the Aryans. The latter found them already settled down in the northern parts of India, and it was perhaps due to these Aryan invasions that the Nagas were forced to seek fresh homes in the Dekkan, in South India and in Ceylon.

The poets of Ramayana and Mahabharatha make frequent references to Nagas in connection with Ceylon.

The Nagas were a prominent non-Aryan race in India and their names are preserved in various parts of the country, viz, Nagpur (Nagapuram), Nagarjuna Hills, Nagarcoil, Nagarcot, Nagapattinam, etc. Naga kings are constantly mentioned in historical records. The Buddhist records speak of Naga rulers in Kampilya and elsewhere. Nagadatta and Nagasena are among the names of kings mentioned in the Allahabad pillar-inscription of Samudra Gupta. There is a Nagarjuna in the dynastic lists of the Silaharas of Nepaul and of Kashmir. Nagavardhana was a nephew of the Chalukya king of Pulakesin II, and Nagabhatta was a king of the Gurzaras about 800 A. D. Powerful Naga kings were ruling round Nagpur about the second and third centuries A. D. and intermarried among the Satavahanas and the Pallavas. Kings of Nagavamsa, with the tiger crest and the snake banner, were ruling at Chakrakuta and at Boghavati of the Bastur State in the Central Provinces even after the eleventh century A. D. Several of their inscriptions have been found and published.

Megasthenes, who was the Grecian ambassador at the Court of Chandra Gupta wrote about 300 B. C, that Taprobane (Ceylon) was separated from the mainland (of India) by a river, and his statement indicates that, during his time, the Indian Peninsula extended further southwards, and that the sea which divided it from Ceylon was so narrow as to be called a river. Megasthenes having lived and written before the deluge which destroyed the greater part of Kelaniya, described in the Rajavali, it can be safely surmised that Kavadapuram and the 49 Tamil lands were engulfed at the same time as the western Naga kingdom of Ceylon - viz, during the reign of Kelani Tissa (about 250 B C.). The third Tamil Sangam must have been formed at Madura sometime afterwards.

A large slice of the Naga kingdom in Ceylon was thus submerged, leaving only a small portion of Nagadipa—including the Jaffna Peninsula and the greater part of the Vannis, including the Punakari and Mannar districts, which appear to have been in a flourishing condition in those early days.

In Cirupanarrupadai, one of the ten idylls of the Sanga period, which describes certain conditions prevailing in the first or the second century A. D., a king called Nalliyakodan is panegyrised by a poet named Nattattanar. Nalliyakodan was one of several kings who ruled over Lanka (Ceylon), with his royal residence at Amur. On his way to this city, the poet had to pass through two of the other towns in his kingdom, namely, a fortified town on the sea coast which the commentator calls Eyilpattinam, and another town called Velur. From the fact that Nalliyakodan is mentioned as one of the kings of Lanka (Ceylon), and as a chief of the Oviyar, one of the Naga tribes of North Ceylon, and from the description of the towns themselves, one is led to surmise that the fortified town of Eyilpattinam was Mantai (Matota); that Amur was the Aakote of Ptolemy in Jaffna, and that Velur which was between these two towns, was in all probability a village in the Punakari or the Vidattaltívu district, now known by some other name or covered by jungle.

According to tradition which finds full expression in Tamil works like Visva Puranam, Mantaippal and Vijaya Dharma Nadagam, Mantai was a town of remote antiquity and the place of origin of the five classes of artisans and of their chief, Visvakarma, the architect of the gods. These artisans did, in all probability, belong to the Naga tribe of Oviyar, who ruled at Mantai in ancient times. The power and greatness of these artisan rulers can be gauged when it is known that the earliest Yakkha kings of Ceylon found their wives among them. Padma Komalai, the queen of Sura Panma, the great Asura king of Ceylon, who fought against and was defeated and killed by Kanda Kumara, was the daughter of a Devakanmi (artisan). Mandodari, the chaste wife of Ravana, the hero of the Ramayana, was the daughter of Maya, who not only presented his son-in-law with an invincible weapon but also built for him the beautiful city of Lankapura. Kubera, the uncle of Ravana, married Chitrareka, a daughter of another Devakanmi. These kings, among whose families the Yakkha kings of Ceylon found their queens, were supposed to have been the descendants of Visvakarma, the progenitor of the artisan tribe. The proximity of

the kingdom of Mantai to Lankapura, the capital of the Yakkhas, made the royal connections between the rulers of the two kingdoms feasible. This is an instance of the historical truths that may be found concealed in the exaggerated traditional stories contained in the ancient Puranas. It is said that he (Visvakarma) built an iron fort at Mantai. This iron fort is referred to by Hiouen Thsang as one which had a high tower on the top of which some attractive women were kept to inveigle mariners into the harbour and to entertain them, while the Rakshasa (Naga) men attacked and plundered the ships. With the growth of the Indian sea-borne trade, a proportionate number of merchant vessels began to sail over the Indian seas. The Nagas of Mantai (Matota), whose stronghold was on the great highway of the merchant vessels which had to cross over to the Bay of Bengal from the Arabian Sea and vice versa, developed into sea-pirates and lived by plundering and robbing unwary merchants. Kshemendra, a Cashmerian poet of the tenth century, relates that, in the day, when the Emperor Asoka was reigning at Pataliputra, certain Indian merchants, who traded with the distant islands, came to his Court and "informed him of their losses and complete ruin brought about by the depredation of sea-faring pirates called Nagas, who destroyed all their ships and plundered their treasure." Asoka issued "an edict inscribed on a copper plate, which was, however contemptuously set at nought by those for whom it was meant." It was only after he became a devout Buddhist that he was able to make the Nagas respect his edict. The Nagas, referred to in the above story, were evidently those about Mantai (Matota), and the early period of their piratical profession can also be seen from the same.

The iron fort, which is euphemistically called a magnetic mountain in Tamil works, was perhaps the source of the belief among the medieval Muhammedan writers that there was a magnetic mountain which drew towards it all the iron-clad ships in its neighbourhood and wrecked them, a belief which is graphically described in the Arabian Nights. The belief in the existence of an iron fort at Mantai is enhanced by the knowledge that about the same period (first century A. D.) there was a brass fort at Dwarka, a town in the ancient Yadava country to the north of Bombay.

The iron fort, which continued to be a great menace to the sea-faring trade of Ceylon, was destroyed, says the Chinese traveller Hiouen Thsang, by Vijaya. In all probability, however, it was

destroyed by Karikala Chola the greatest of the early Chola kings, who in the first century A. D. conquered Ceylon and carried away a large number of captives to work on the banks of the Kaveri. It was perhaps after the destruction of this iron fort that he earned the sobriquet of "destroyer of the hanging fort," from several Sanga poets. It was also perhaps after the conquest of Ceylon that the chola king received the title of Chembiyan. The North-Western portion of Ceylon was first called 'Tamraparni,' a name which was later applied to the whole of Ceylon by the Greeks. As the word 'tamra' is equivalent to 'chembu' in Tamil, the conqueror of Tamraparni was in all likelihood, entitled to be called chembiyan. This surmise receives some confirmation from the fact that no king earlier than Karikala appears to have been called by that name.

The tradition connecting Mantai with Vísvakarma and with artisans must have reached the ears of Pridham when he wrote that a colony of goldsmiths had settled down at Mantai in olden times. Mantai is referred to as a kingdom in ancient Tamil classics, and it appears that the ruler there was an artisan in the first or second century A. D.

Killi in whose reign the catastrophe befell Puhar or Kaveripumpattinam, removed his capital to Uraiyur and was present at the consecration of the temple built for the worship of Pattinikadavul by Senguttuva Cera with Gaja Bahu of Lanka, as described in the Epic of the Anklet (Chilappadikaram). Gaja Bahu reigned in Ceylon from 113 to 135 A. D. and, therefore, the destruction of Puhar must have been before this event. This transfer to the new capital is confirmed by Ptolemy who, writing about 150 A.D., calls Orthora (Uraiyur or Urantai) the capital of the Cholas. During the time of Killi, who is known by several honorific names, his brother Ilanko or Ilankilli was the viceroy at Kanchi. Killi erected a Buddhist chaitya at Kanchi and also caused a grove and a tank to be made in imitation of those at the Island of Mani-pallavam (Jaffna Peninsula). Thondai Mandalam, as a separate kingdom under the sovereignty of Tondaiman Ilantirayan must have come into existence about 150 or 175 A.D. He was the progenitor of the powerful dynasty of the Pallavas who reigned over an extensive kingdom on the eastern coast of India for several centuries. This Naga origin of the Pallavas is confirmed by the description given in the Velur-palayam plates that the first member of the family of the Pallavas acquired all the emblems of royalty on marrying the daughter of Lord of

Serpents. The ruling dynasty of Tondaimandalam did in all probability, derive the name 'Pallava,' from Mani-Pallavam, the native place of Ilantirayan's mother. Pallavam means in Tamil "a sprout" or 'the end of a bough' and, to observers sailing from India, the Peninsula would have appeared just like a sprout or growth on the mainland of Lanka. Some of the later Pallavas were called by surnames ending in 'ankura', a Sanskrit word signifying 'a sprout', as will be seen in such names as Buddhankura, Nayankura, Taranankura and Lalitankura.

In the second century A.D. the Nagas of North Ceylon grew powerful enough to become sovereigns of all Ceylon, as will be seen from the names in the list of Ceylon kings taken from the Mahavansa of that period.

It is also curious that about this time (200 A.D.), the Nagas of Central India also became very powerful, and one of their royal families, called the Chutu Nagas, took the place of the Satavahanas. The elder Pallava kings were contemporaries of the Chutus. They intermarried among them and eventually succeeded to the throne of the Chutus of the Naga race.

It seems clear, therefore, that a Naga kingdom existed in the north Ceylon continuously from the sixth century B. C. to the middle of the third century A. D. Its capital must have been either Kadiramalai (Kantarodai) in Jaffna or Matota. In these places there are piles of ruins yet to be excavated; and at Kantarodai in particular, where a number of Indian and Roman coins have been picked up even on the surface of the soil.

Bertolacci, a historian of the early nineteenth century says that, "Mantota was the capital of a Kingdom founded by the Brahmins who had almost all the northern part of Ceylon including Jaffna Patam." But judging from the events described in the Mahavansa and the Manimekalai it is more probable that the capital was at Kadiramalai and that Matota was only the chief port and seat of commerce, perhaps ruled by a chieftain under the paramount power of the king of Kadiramalai.